ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 49]

Τὰ μικρότερα παιδία, ἐπειδὴ ὁ θόρυβος δὲν τα εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἐκρίθη καλὸν νὰ τα ἀφήσωσι νὰ κοιμηθῶσι· διότι ἐὰν ἦσαν ἔξυπνα θὰ ἐγίνοντο μέγα πρόσκομμα διὰ τοῦ φόβου των καὶ τῶν κραυγῶν των.

Ἐν τούτοις μέγισται καὶ πλεῖσται προσπάθειαι κατεβλήθησαν διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ πλοῖον εἰς τὴν εὐθεῖαν γραμμήν· ἀλλὰ παρευθὺς πάλιν ἐξέκλινε καὶ ἐξέπιπτε πρὸς ἀνατολὰς μετὰ ταχύτητος.

Αἴφνης ἐφάνη φῶς δύο ἢ τρία μίλλια μακράν. Ἦτο φῶς λευκὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἱστοῦ, — σημεῖον πλοίου πλέοντος. Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνησαν καὶ τὰ δύο φῶτα τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ πράσινον, καὶ ἐπειδὴ ἐφαίνοντο ταυτοχρόνως καὶ τὰ δύο φῶτα, σημεῖον ὅτι τὸ ἐρχόμενον πλοῖον ἔπλεε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ *Σλώγι*.

Μάτην ἤρχισαν νὰ κραυγάζωσι τὰ παιδία.

Ὁ θόρυβος τῶν φοβερῶν κυμάτων, ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοῦ τοῦ πλησιάζοντος πλοίου, ὁ σφοδρότερος γινόμενος ἄνεμος, πάντες οὗτοι οἱ θόρυβοι ἐσκέπαζον καὶ κατέπνιγον τὰς κραυγὰς τῶν δυστυχῶν παιδίων.

Ἀλλ' ἐὰν δὲν τους ἤκουον οἱ ναῦται τοῦ ἐρχομένου πλοίου, θὰ ἔβλεπον ὅμως τὸν φανὸν τοῦ *Σλώγι*.

Δυστυχῶς ἐν ᾧ τὸ *Σλώγι* ἐκινεῖτο βιαίως, ἐθραύσθη ἡ ὑπέρα τοῦ ἱστοῦ καὶ ὁ φανὸς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὥστε τὸ μὲν *Σλώγι* ἀπέμεινε σκοτεινὸν καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζοφεροῦ σκότους, τὸ δὲ ἐπιπλέον ἀτμόπλουν ἔπλεε μετὰ ταχύτητος δώδεκα μιλλίων τὴν ὥραν.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων τὸ ἀτμόπλουν προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ *Σλώγι*, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἐβυθίζετο, ἐὰν προσεβάλλετο ἐκ πλαγίου· ἀλλ' ἡ σύγκρουσις ἔγινε μόνον κατὰ τὴν πρύμναν καὶ ἀπέσπασε μέρος τοῦ ἄβακος χωρὶς διόλου νὰ προσκρούσῃ κατὰ τοῦ σκάφους.

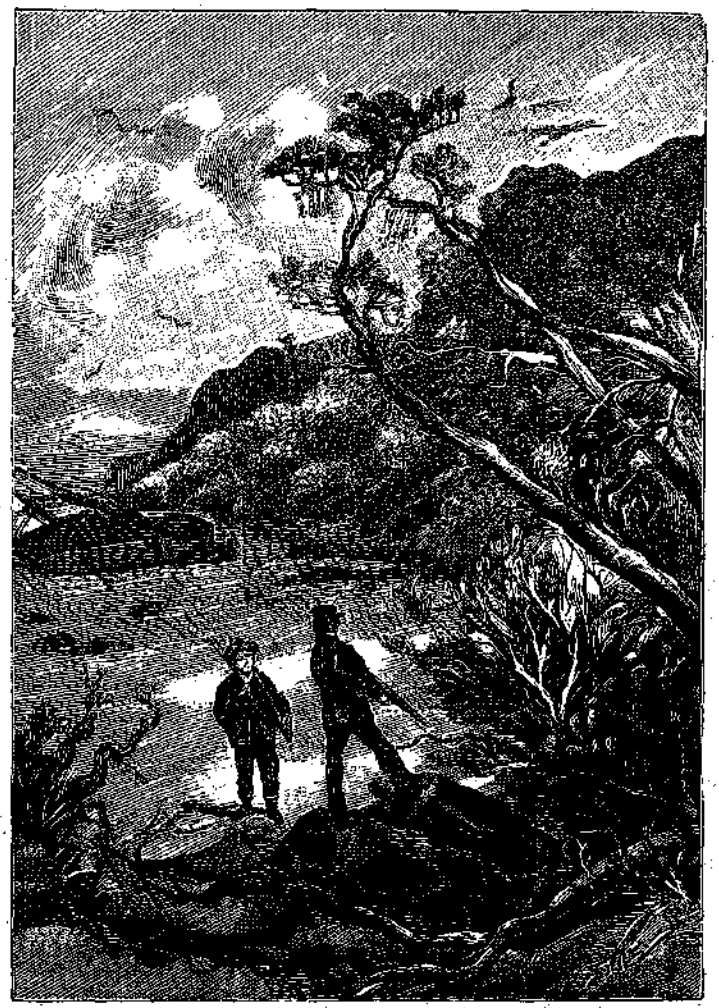

«ΕΣΠΕΥΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟΝ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ» (Σελ. 67)

Τόσον δὲ ἀσθενὴς ἦτο ἡ σύγκρουσις, ὥστε τὸ ἀτμόπλουν ἐξηκολούθησε τὸν πλοῦν του.

Συχνότατα οἱ πλοίαρχοι οὐδόλως φροντί-

ζουσι νὰ βοηθήσωσι τὸ πλοῖον κατὰ τοῦ ὁποίου προσέκρουσαν. Ὁ τοιοῦτος τρόπος εἶνε σφόδρα ἐγκληματικός, καὶ ἔχομεν πλεῖστα ὅσα παραδείγματα τοιαύτης ἀσυγγνώστου ἀδιαφορίας. Ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε πιθανότατον ὅτι ἐν τῷ πλοίῳ οὐδὲ ἐνόησαν κἂν τὴν σύγκρουσιν μετὰ τοῦ ἐλαφροῦ *Σλώγι*, τὸν ὁποῖον οὐδὲ κἂν διέκρινον ἐντὸς τοῦ πυκνοτάτου σκότους.

Τὸ *Σλώγι* μετὰ τὴν σύγκρουσιν ἐνέπεσεν εἰς τὴν μανίαν τοῦ ἀνέμου καὶ παρεσύρετο ὑπ' αὐτοῦ.

Τὰ παιδία ἐκινδύνευον κίνδυνον δεινότατον.

Ἀφ' οὗ ἔγινεν ἡμέρα τὸ *Σλώγι* εὑρέθη πλέον ἐντὸς ἀπεράντου ἐρημίας. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ εἶνε ἔρημον, διότι τὰ πλοῖα τὰ πλέοντα ἐξ Αὐστραλίας εἰς Ἀμερικὴν καὶ τἀνάπαλιν ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Αὐστραλίαν, ἀκολουθοῦσι κατὰ προτίμησιν ὁδὸν ἢ μεσημβρινωτέραν ἢ βορειοτέραν. Διὰ τοῦτο οὐδὲν πλοῖον συνήντησε τὸ *Σλώγι*.

Ἦλθεν ἡ νὺξ ἔτι χειροτέρα, διότι ἐγίνετο μὲν ἐκ διαλειμμάτων στιγμιαία παῦσις τοῦ σφοδροτάτου ἀνέμου, ἀλλὰ δὲν ἔπαυεν ὅμως ὁ ἄνεμος πνέων ἐκ δυσμῶν. Πόσον δὲ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ τὸ κακὸν τοῦτο, οὔτε ὁ Βριὰν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, οὔτε οἱ σύντροφοί του. Μάτην προσεπάθησαν διὰ διαφόρων χειρισμῶν νὰ ἐπαναφέρωσι τὸ πλοῖον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας· διότι οὔτε γνώσεις εἶχον διὰ νὰ μεταβάλωσι τὸν δρόμον τοῦ πλοίου, οὔτε δυνάμεις νὰ προσθέσωσιν ἱστία.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ Βριὰν ἔδειξε δραστηριότητα θαυμαστὴν παρὰ τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἐπεβλήθη εἰς τοὺς συντρόφους του οὐδὲ τοῦ Δόνιφαν ἐξαιρουμένου. Καὶ ναὶ μὲν δὲν κατώρθωσεν οὐδὲ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Μόκου νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πλοῖον πρὸς τὰς δυτικὰς ἀκτάς, ἀλλ' ὅμως διὰ τῶν ὀλίγων ναυτικῶν γνώσεών του κατώρθωσεν ὥστε τὸ πλοῖον νὰ ἐξακολουθῇ νὰ πλέῃ ὅπως δήποτε. Ἐξετίθετο εἰς μυρίους κινδύνους, ἦτο ἄγρυπνος ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ἔστρεφε τὰ ἀνήσυχα βλέμματά του πρὸς πάντα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος μήπως ἀνακαλύψῃ ἐλπίδα τινὰ σωτηρίας. Δὲν παρημέλησε δὲ καὶ νὰ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν φιάλας περιεχούσας σημείωσιν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πλοίου *Σλώγι*, ὄχι διότι ἤλπιζε μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ παραλείψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο καταφύγιον.

Ἐν τούτοις οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι ὤθουν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι τὰ παιδία νὰ κρατήσωσι τὸν δρόμον ἢ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ταχύτητά του.

Τί ἀπέγινε τὸ πλοῖον γινώσκομεν ἤδη. Μετ' ὀλίγας δῆλα δὴ ἡμέρας ἠγέρθη τρικυμία σφοδροτάτη διαρκέσασα δύο ἑβδομάδας. Τὸ πλοῖον προσβαλλόμενον δεινῶς ὑπὸ τῶν πελωρίων κυμάτων μυριάκις ἐκινδύνευσε νὰ κατακερματισθῇ, καὶ τέλος μετὰ πολλὰ ἐξώκειλεν ἐπὶ ἀγνώστου γῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ.

Καὶ τώρα ὁποία τις θὰ εἶνε ἡ τύχη τῶν ναυαγῶν τούτων μαθητῶν, τῶν παρασυρθέντων χιλίας ὀκτακοσίας λεύγας ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας; Πόθεν θὰ ἔλθῃ εἰς αὐτοὺς βοήθεια;

Ὅπως δήποτε αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐνόμιζον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ τέκνα των καταποντισθέντα μετὰ τοῦ πλοίου.

Καὶ ἰδοὺ διατί.

Εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη τὴν αὐτὴν νύκτα τῆς 14 πρὸς τὴν 15 Φεβρουαρίου ὅτι τὸ *Σλώγι* ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ λιμένος, ἀνήγγειλαν τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν πλοίαρχον Γάρνετ καὶ πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀτυχῶν παιδίων. Περιττὸν δὲ εἶνε νὰ ἐπιμείνωμεν περιγράφοντες τὴν κατάπληξιν ὅλης τῆς πόλεως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ ταύτῃ.

Ἀλλά, ἐὰν τὸ ἀπόγειον εἶχε λυθῇ ἢ κοπῇ, ἄρά γε δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προφθάσωσι τὸ πλοῖον καὶ νὰ το ἀνεύρωσι, καὶ τοι ὁ δυτικὸς ἄνεμος ὅστις ἔπνεε σφοδρός, ἐνέπνεε λυσσηρὰς ἀνησυχίας καὶ ἀμφιβολίας;

Ὅθεν παρευθὺς καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ὁ λιμενάρχης ἀπέστειλε δύο μικρὰ ἀτμόπλοια νὰ ἀναζητήσωσιν ἔξω τοῦ κόλπου εἰς ἔκτασιν πολλῶν μιλλίων. Ὅλην νύκτα διέπλευσαν παντοῦ, ἐν ᾧ ἡ τρικυμία ἐγίνετο ἀγριωτέρα· τὴν δ' ἐπομένην ἡμέραν ἐπανέπλευσαν ἄπρακτα εἰς τὸν λιμένα, καὶ κατέλαβε δεινὸς ἀπελπισμὸς τὰς δυσμοίρους οἰκογενείας τῶν ἀπολεσθέντων παιδίων.

Πράγματι τὰ δύο μικρὰ ἀτμόπλοια δὲν κατώρθωσαν μὲν νὰ ἀνεύρωσι τὸ *Σλώγι*, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἀνεῦρον καὶ ἐκόμισαν εἰς τὸν λιμένα τὰ συντρίμματα τῆς κορώνης, τὰ ὁποῖα εἶχον πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὴν νυκτερινὴν σύγκρουσιν μετὰ τοῦ Περουβιανοῦ ἀτμόπλου *Κουίτου*, τὸ ὁποῖον οὐδὲ κἂν ἠσθάνθη ὅτι συνεκρούσθη κατὰ τὸν πλοῦν, τόσον ἐλαφρὰ ἔγινεν ἡ σύγκρουσις.

Ἐπὶ τῶν τεμαχίων τούτων τῆς κορώνης ἐφαίνοντο δύο ἢ τρία στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος *Σλώγι*. Ἐθεωρήθη λοιπὸν βεβαιότατον ὅτι τὸ *Σλώγι* θὰ κατεκερματίσθη ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κυμάτων τῆς ἀγρίας θαλάσσης, καὶ θὰ κατεποντίσθη αὐτανδρον περὶ τὰ δώδεκα μίλλια ἀπὸ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΓΗΣ.—ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΟΓΕΥΜΑ.—ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ.

Ἡ παραλία ἦτο ἔρημος, ὅπως εἶχεν εἴπῃ ὁ Βριὰν ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν ἀκάτιον ἱστὸν καὶ παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Ἀπὸ μιᾶς ὥρας τὸ πλοῖον ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ὄχθης, καὶ ὅμως ψυχὴ δὲν εἶχε φανῇ. Δὲν ἐφαίνετο πουθενὰ οὔτε οἰκία, οὔτε καλύβη, οὔτε τρώγλη, οὔτε ἴχνος ἀνθρωπίνου ποδὸς ἐπὶ τῆς ἄμμου, οὔτε πλοιάριον ἁλιευτικόν, οὔτε καπνός.

Κατὰ πρῶτον ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων ἐσκέφθησαν νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὰ πυκνὰ δένδρα, νὰ περάσωσι διὰ μέσου αὐτῶν, νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἀπόκρημνον ὄχθην καὶ εἰ δυνατὸν νὰ ἀναβῶσιν εἰς αὐτήν.

«Τέλος πάντων πατοῦμεν εἰς τὴν ξηράν, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀλλὰ ποία εἶνε αὐτὴ ἡ γῆ ἡ ὁποία φαίνεται ἀκατοίκητος;

—Τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ μὴ τύχῃ καὶ δὲν εἶνε κατοικίσιμος,, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Ἔχομεν τρόφιμα διὰ μερικὸν καιρόν!.. τὸ μόνον ὅπου μᾶς λείπει εἶνε μία τρῦπα νὰ τρυπώσωμεν, καὶ πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὕρωμεν μίαν τοὐλάχιστον διὰ τὰ μικρά... Αὐτὰ πρὸ πάντων πρέπει νὰ κυττάξωμεν νὰ οἰκονομήσωμεν.

—Μάλιστα!.. καλὰ λέγεις! εἶπεν ὁ Γόρδων.

—Ἄς κυττάξωμεν τώρα τὰ πλέον κατεπείγοντα, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἔχομεν καιρὸν νὰ μάθωμεν ἔπειτα ποῦ εὑρισκόμεθα. Καὶ ἂν μὲν εἶνε ἤπειρος, ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι θὰ εὕρωμεν κάπου βοήθειαν! Ἂν ὅμως εἶνε νῆσος... καὶ νῆσος ἀκατοίκητος... αἴ! τότε πλέον. Ἔλα, Γόρδων, νὰ πᾶμε εἰς τὸ δάσος.»

Ἀμφότεροι ἔσπευσαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον ἐξηπλοῦτο λοξῶς μεταξὺ τῆς κρημνώδους ἀκτῆς καὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμίου περὶ τὰ τετρακόσια βήματα πρὸ τῆς ἐκβολῆς.

Εἰς τὸ δάσος τοῦτο δὲν ὑπῆρχεν ἴχνος διαβάσεως ἀνθρώπου, δὲν ἐφαίνετο ἀτραπός, οὐδὲ ἄνοιγμά τι. Παλαιοὶ κορμοὶ δένδρων κατερριμμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος ἔκειντο κατὰ γῆς, καὶ ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων ἐχώθησαν μέχρι τοῦ γόνατος περιπατοῦντες ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ τάπητος ἐκ τῶν ξηρῶν φύλλων τῶν δένδρων. Ἀλλ' ὅμως τὰ πτηνὰ ἔφευγον δειλῶς, ὡς ἐὰν ἐγίνωσκον ἐκ πείρας ὅτι πρέπει νὰ προφυλάσσωνται ὅταν βλέπωσιν ἀνθρώπους. Ὅθεν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ παραλία αὕτη ἐὰν μὴ ἦτο κατῳκημένη, θὰ ἐπεσκέπτοντο ὅμως αὐτὴν ἐνίοτε οἱ κάτοικοι παρακειμένης τινὸς γῆς.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας οἱ δύο παῖδες διῆλθον τὸ δάσος, τοῦ ὁποίου ἡ πυκνότης ηὔξανε πλησίον τῆς βραχώδους πλευρᾶς, ἥτις ὑψοῦτο καθέτως ὡς τεῖχος ἐπὶ ὕψους ἑκατὸν ὀγδοήκοντα περίπου ποδῶν.

Κατὰ τὴν βάσιν της ἡ βραχώδης αὕτη πλευρὰ ἐὰν τυχὸν εἶχεν ἀνωμαλίαν τινά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ δυνηθῶσιν νὰ εὕρωσιν σκέπην τὰ παιδία, θὰ ἦτο πρᾶγμα πολὺ εὐάρεστον. Ἐὰν μάλιστα ὑπῆρχε σπήλαιον προστατευόμενον κατὰ τῶν θαλασσίων ἀνέμων ὑπὸ τοῦ εὐρυτάτου παραπετάσματος τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τῶν προσβολῶν τῆς θαλάσσης ἐν καιρῷ τοὐλάχιστον μεγάλης τρικυμίας, τὸ σπήλαιον τοῦτο θὰ ἦτο βεβαίως ἄριστον κατάφυγιον· διότι ἐν αὐτῷ οἱ νεαροὶ ναυαγοὶ θὰ κατέλυον προσωρινῶς, ἕως ὅτου μετὰ ἀκριβεστέραν ἔρευναν ἀποφασίσωσι νὰ διακινδυνεύσωσιν, εἰσδύοντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὴν πλευρὰν ταύτην οὐδὲν ἄντρον κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψωσιν ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων, οὐδὲ κἂν ἀτραπόν τινα δι' ἧς νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ῥάχιν αὐτῆς.

Ὥστε, ἐὰν ἤθελον νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, ὤφειλον νὰ περιέλθωσι τὴν βραχώδη ἀκτήν, τὴν ὁποίαν εἶχε παρατηρήσῃ ὁ Βριάν, ὅτε εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὸν ἱστὸν διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερον.

Ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἀμφότεροι κατέβησαν πάλιν πρὸς νότον βαδίζοντες παρὰ τὴν βάσιν τῆς βραχώδους ἀκτῆς, καὶ ἔφθασαν εἰς

τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμίου, ὅπερ ἀνήρχετο ἑλικοειδῶς πρὸς ἀνατολάς. Ἐν ᾧ δὲ ἡ ὄχθη αὕτη ἐσκιάζετο ὑπὸ πυκνῶν καὶ εὐμόρφων δένδρων, ἡ ἀπέναντι ὅμως εἶχεν ὄψιν ὅλως ἀντίθετον, ὡς συνέχεια δὲ αὐτῆς ἐξετείνετο ἐπ' ἄπειρον πεδιὰς ἄνευ χλόης, ἄνευ τινὸς ὑψώματος.

Ἀποτυχόντες τῶν ἐλπίδων των, ἀδυνατοῦντες νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, ὁπόθεν θὰ ἠδύναντο ἀναμφιβόλως νὰ παρατηρήσωσι τὴν χώραν εἰς ἀκτῖνα πολλῶν μιλλίων, ἐπανῆλθον εἰς τὸ πλοῖον.

Εὗρον δὲ τὸν μὲν Δόνιφαν καὶ τινας ἄλλους περιπλανωμένους ἐπὶ τῶν βράχων, τὸν δὲ Γέγκινς, τὸν Ἴβερσον, τὸν Δόλην καὶ τὸν Κοστὰρ συλλέγοντας κογχύλια καὶ διασκεδάζοντάς.

Ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων ἐξέθηκαν εἰς τοὺς μεγαλειτέρους παῖδας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν των. Ἀπεφασίσθη δὲ ἕως ὅτου ἐρευνήσωσι περαιτέρω τὴν χώραν, νὰ μὴ ἐγκαταλίπωσι τὸ πλοῖον, ὅπερ ἠδύνατο ἔτι νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσωρινὴ κατοικία, καί τοι ἦτο ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει, διότι τὰ δωμάτια τοὐλάχιστον τῆς πρύμνης θὰ ἐπροστάτευον τὰ παιδία κατὰ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων. Εὐτυχῶς δὲ καὶ τὸ μαγειρεῖον δὲν εἶχε πάθῃ βλάβην, πρὸς μεγίστην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην τῶν μικρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἰδιαίτατον καὶ ζωτικώτατον ζήτημα ἦτο τὸ περὶ φαγητοῦ.

Εὐτύχημα ὄντως ἦτο, ὅτι οἱ παῖδες δὲν ἐπεχείρησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ μετακομίσωσιν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν παραλίαν τὰ ἀπαραιτήτως χρήσιμα εἰς κατοικίαν αὐτῶν· διότι καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ το κατώρθωνον, ἀλλ' ὅμως εἰς πόσους καὶ ποίους κινδύνους ἤθελον ἐκτεθῇ; Ἐὰν τὸ πλοῖον ἔμενεν ἐκεῖ ὅπου ἐστάθη κατὰ πρῶτον, πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διασώσωσι τὸ ὑλικὸν αὐτοῦ; διότι ἐξάπαντος ἡ θάλασσα θὰ παρέλυε τὸ πλοῖον καὶ θὰ τὸ διέλυεν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, τὰ δὲ λείψανα αὐτοῦ τὰ διεσκορπισμένα ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὰ διάφορα τρόφιμα, ὅπλα, σκεύη, ἐνδύματα, πάντα ταῦτα χρησιμώτατα εἰς τὴν δεκαπενταμελῆ ταύτην κοινωνίαν, ἆρά γε θὰ ἐσώζοντο; πολὺ ἀμφίβολον! Εὐτυχῶς λοιπὸν ἡ τρικυμία ἔρριψε τὸ πλοῖον πέραν τῶν ὑφάλων, ὁπόθεν ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ἐκπλεύσῃ, διότι ἔκλειον τὸν δρόμον του αἱ ὕφαλοι· ἀλλ' ἐν τούτοις ὅμως τόσον εἶχε χωθῇ εἰς τὴν ἄμμον, ὥστε δὲν ἠδύνατο ἡ θάλασσα νὰ το παρασύρῃ, καὶ οὕτω πῶς ἦτο κατοικία ἀσφαλεστάτη.

Ἀναμφιβόλως ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχὴ ἤθελον διαμελίσῃ τὸ πλοῖον μετ' οὐ πολύ, καὶ τότε πλέον οἱ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θὰ εἶχον καταφύγιον. Ἀλλ' ὅμως ἕως ὅτου γίνῃ τοῦτο, ἴσως εὕρισκον πόλιν τινὰ ἢ χωρίον ἢ καὶ σπήλαιόν τι, ἂν ἴσως καὶ ἡ τρικυμία εἶχε ῥίψῃ αὐτοὺς εἰς ἐρημόνησον.

Λοιπὸν προτιμότερον ἦτο νὰ μείνωσι προσωρινῶς ἐν τῷ πλοίῳ, ὅπερ καὶ ἐγένετο τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Κλίμαξ ἐκ σχοινίου ἐδέθη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο αὐτὸ κεκλιμένον, καὶ δι' αὐτῆς ἠδυνήθησαν τὰ παιδία μικρά τε καὶ μεγάλα νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁ Μόκος ὅστις εἶχε γνώσεις τινὰς μαγειρικῆς, καθ' ὃ ναυτόπαις, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Σέρβη, ὅστις ἠγάπα τὰ ὀρεκτικά, ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ τὸ φαγητόν. Πάντες ἔφαγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, μάλιστα δὲ ὁ Γέγκινς, ὁ Ἴβερσον, ὁ Δόλης, ὁ Κοστὰρ καὶ ηὐθύμησαν οὐκ ὀλίγον. Μόνος δὲ ὁ Ἰάκωβος Βριὰν ὅστις ἐν τῷ σχολείῳ αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς εὐθυμίας, τώρα ἐκάθητο κατὰ μέρος. Ἀνεξήγητος ἦτο ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, καὶ οἱ σύντροφοί του μετὰ πολλῆς ἀπορίας τον ἠρώτων τί ἔχει, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπεκρίνετο τίποτε, ἐκάθητο σιωπηλὸς καὶ σύννους.

Τέλος τὰ παιδία κατάκοπα ἐκ τῶν καθημερινῶν κόπων καὶ τῶν μυρίων ὅσων κινδύνων, ἐσκέφθησαν καὶ περὶ ὕπνου. Καὶ τὰ μὲν μικρὰ κατέβησαν εὐθὺς εἰς τὰ δωμάτια τοῦ πλοίου, ὁ δὲ Βριάν, ὁ Γόρδων καὶ ὁ Δόνιφαν ἠθέλησαν νὰ ἀγρυπνήσωσι κατὰ σειράν. Καὶ ἐσκέφθησαν ὀρθῶς, διότι δὲν ἦτο τάχα κίνδυνος νὰ προσβληθῶσιν εἴτε ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, εἴτε ὑπὸ στίφους ἰθαγενῶν οἵτινες θὰ ἦσαν βέβαια πολὺ μᾶλλον ἐπίφοβοι;

Ἀλλὰ δὲν ἐφάνη ψυχή.

Ἡ νὺξ διῆλθεν ἄνευ τινὸς ἀπευκτέου, καὶ ἀφ' οὗ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, τὰ παιδία προσηυχήθησαν εὐγνώμονα πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εὐθὺς ἀνέλαβον τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὰ ἡ παροῦσα κατάστασις των.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐδέησε νὰ ἀπογράψωσι τὰς ἐν τῷ πλοίῳ προμηθείας, ἔπειτα δὲ τὸ ὑλικόν, τοῦτ' ἔστι ὅπλα, ὄργανα, μαγειρικὰ σκεύη, ἐνδύματα, ἐργαλεῖα κτλ. Τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἦτο τὸ σπουδαιότατον, διότι ἡ παραλία ἐφαίνετο ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος, καὶ μόνη πηγὴ πρὸς εὕρεσιν τροφῆς θὰ ἦτο ἡ ἁλιεία καὶ τὸ κυνήγιον, ἐὰν ὑπῆρχε τοιοῦτον.

«Εὗρον αὐτοὺς συλλεγοντας κογχυλια» (Σελ. 68)

Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ὁ Δόνιφαν, ὅστις ἦτο ἄριστος κυνηγός, εἶχεν ἴδῃ μόνον στίφη πτηνῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑφάλων καὶ τῆς βραχώδους παραλίας. Θὰ ἦτο δὲ πρᾶγμα πολὺ λυπηρὸν νὰ καταντήσωσι τὰ παιδία νὰ τρέφωνται διὰ πτηνῶν θαλασσίων. Ὅθεν ἔπρεπεν ἀπὸ τοῦδε νὰ εἰξεύρωσι πόσον θὰ διαρκέσωσιν αἱ ἐν τῷ πλοίῳ τροφαὶ μετὰ πολλῆς οἰκονομίας.

Λοιπὸν ἐξετάσαντες εὗρον ὅτι πλὴν τοῦ διπυρίτου, ὅστις ἦτο ἐν μεγάλῃ ποσότητι, τὰ λοιπὰ τρόφιμα, οἷον χοιρομήρια, κρέατα παστά, τρόφιμα παρασκευασμένα δι' ἅλμης ἢ δι' ὄξους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤθελον διαρκέσῃ δύο μῆνας, τρωγόμενα μετὰ μεγίστης οἰκονομίας. Ὅθεν ἦσαν ἠναγκασμένοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ προϊόντα τῆς χώρας, διὰ νὰ φυλάξωσι τὰς ἐν τῷ πλοίῳ προμηθείας νὰ τας μεταχειρισθῶσιν ἐάν ποτε ἤθελον ἀποφασίσῃ νὰ προχωρήσωσιν ἑκατοστύας τινὰς μιλλίων πρὸς ἀνεύρεσιν λιμένων ἢ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

«Φθάνει μόνον νὰ μὴ ἐχάλασαν! εἶπεν ὁ Βάξτερ. Τάχα δὲν θὰ ἐμβῆκαν νερὰ εἰς τὴν ἀποθήκην;

— Ὅσα κουτιὰ φαίνονται χαλασμένα τὰ ἀνοίγομεν καὶ τα βλέπομεν... εἶπεν ὁ Γόρδων. Καὶ ἂν εἶνε πραγματικῶς χαλασμένα, πιστεύω ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ το ξαναψήσωμεν ὅ τι ἔχουν μέσα...

—Αὐτὸ δὰ εἶνε ἰδική μου δουλειά, εἶπεν ὁ Μόκος.

—Ἔλα λοιπόν, μὴ ἀργῆς, εἶπεν ὁ Βριάν, διότι τώρα τὰς πρώτας ἡμέρας θὰ εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ τρώγωμεν ἀπὸ τὰς τροφὰς τοῦ πλοίου μας.

—Καὶ διατί τάχα, εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ, νὰ μὴ ἀρχίσωμεν ἀπὸ σήμερον; Ἐκεῖ πέρα εἰς τοὺς μεγάλους βράχους θὰ εἶνε πολλὰ αὐγά. Πότε νὰ περιμένωμεν;

—Ναί!... ναί!... ἀνεφώνησεν ὁ Δόλης καὶ ὁ Κοστάρ.

—Καὶ διατί νὰ μὴ ψαρεύσωμεν; εἶπεν ὁ Οὐέπ. Τάχα δὲν θαῦρωμε καμμίαν ὁρμιὰν 'ς τὸ πλοῖον καὶ ψάρια 'ς τὴν θάλασσαν;—Ἐλᾶτε, παιδιά, ποιὸς πᾶμε νὰ ψαρεύσωμε!

—Ἐγώ!... Ἐγώ!... ἀνεφώνησαν τὰ μικρά.

—Καλά!... καλά!... εἶπεν ὁ Βριάν. ἀλλὰ νὰ σας πῶ, δὲν θὰ πᾶμε νὰ παίξωμε. Θὰ πάρῃ ὁρμιὰν ὅστις ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐργασθῇ καὶ ὄχι νὰ παίξῃ.

—Ἔννοια σου, Βριάν! εἶπεν ὁ Ἴβερσον, καὶ δὲν ἔχομεν ὄρεξιν διὰ παιγνίδια...

—Καλά, ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ κυττάξωμεν τί ἔχει τὸ πλοῖόν μας; εἶπεν ὁ Γόρδων.

Δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας μόνον εἰς τὸ φαγητόν . . .

— Ὅποτε θέλομεν εἰμποροῦμεν νὰ πιάσωμεν θαλασσινὰ νὰ φᾶμε! εἶπεν ὁ Σέρβης.

—Ἔστω! εἶπεν ὁ Γόρδων. Πηγαίνετε οἱ μικροί, τρεῖς ἢ τέσσαρες!—Μόκο, πήγαινε καὶ σὺ μαζί τους.

—Ἀμέσως, κύριε Γόρδων.

—Νά τους προσέχῃς· ἤκουσες; προσέθηκεν ὁ Γόρδων.

—Μείνετε ἥσυχος! »

Ὁ ναυτόπαις, παιδίον προθυμότατον, ἐπιδεξιώτατον, γενναιότατον, ἦτο βοηθὸς ἄριστος τῶν παιδίων, καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ τῶν μεγαλητέρων. Ἰδιαιτέραν ἀγάπην καὶ πίστιν εἶχε πρὸς τὸν Βριάν, ὅστις καὶ αὐτὸς δὲν ἔκρυπτε τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸν Μόκον.

« Ἐμπρός, παιδιά! ἀνεφώνησεν ὁ Γέγκινς.

— Δὲν πηγαίνεις μαζί του, Ἰάκωβε; ἠρώτησεν ὁ Βριὰν τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνένευσεν.

Ὁ Γέγκινς, ὁ Δόλης, ὁ Κοστάρ, ὁ Ἴβερσον, ἐξεκίνησαν ἔχοντες ὁδηγὸν τὸν Μόκον εἰς τὰς ὑφάλους τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσῃ ἡ θάλασσα. Ἤλπιζον δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν βράχων θὰ εὕρωσιν ἐν ἀφθονίᾳ διάφορα μαλάκια, μύδια, κογχύλια· ἴσως δὲ καὶ ὀστρείδια καὶ τὰ θαλασσινὰ ταῦτα εἴτε ὠμὰ εἴτε ἑψημένα θὰ συνεπλήρουν τὸ πρωϊνὸν φαγητόν ἀξιόλογα.

Τὰ παιδία ἐπήδων μεταξὺ τῶν βράχων μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης καὶ οἱ φαιδροὶ γέλωτές των ἠκούοντο μακρόθεν. Τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ἐνόμιζον μᾶλλον ὡς διασκέδασιν ἢ ὡς ἐργασίαν. Τοιαύτη εἶνε ἡ παιδικὴ ἡλικία. Εἶχον σχεδὸν λησμονήσῃ τὰ δεινὰ τὰ παρελθόντα καὶ ἦσαν ἀμέριμνα περὶ τῶν μελλόντων κινδύνων.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. Φερμπος
Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΧΙΟΝΟΠΛΑΣΤΗ

Ἦταν χειμῶνας βαρύς. Τὸ χιόνι εἶχε σκεπάσῃ ἕνα μέτρο τὰ χωράφια καὶ ὅλοι ἦσαν κλεισμένοι μέσα 'ς τὰ σπίτια σιμὰ 'ς τὴ θερμάστρα. Μόνον μερικὰ παιδιὰ ἔπαιζαν ἔξω 'ς τὸν δρόμο μὲ τὴ γοῦνα 'ς τὸ λαιμό.

Ἔκαναν ἀνθρωπάκια, ἔστηναν τράπαια, ἐμάζεβαν σωροὺς χιόνι. Μιὰ γρηὰ κ' ἕνας γέρος ἐστέκουνταν 'ς τὸ παράθυρο καὶ ἔβλεπαν τὰ παιδάκια χαρούμενα καὶ 'θυμοῦνταν τὰ παιδιακίσια τους χρόνια. Τὶ ὡραία, τὶ γλυκεία ἐνθύμησις!

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσην ὥρα λέγει ἡ γρηὰ 'ς τὸν γέρο της:

— Δὲν πᾶμε καὶ 'μεῖς, καλέ μου, 'ς τὸν δρόμο;

— Καλὰ λές, πᾶμε! ἀποκρίνεται ὁ γέρος.

Καὶ ἐβγῆκαν. Ἔπιαναν τὸ χιόνι καὶ ἔπαιζαν σὰν τὰ μωρά. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἴσα ἴσα ἐπερνοῦσε ἕνας διαβάτης, γέρος κι' αὐτὸς μὲ ἄσπρα ἄσπρα μακρυὰ γένια, ἀδύνατος σὰν στύλος ποῦ στηρίζουν τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα. Τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἐρώτησε ἀφοῦ τοὺς ἐχαιρέτησε:

— Ἔ, γεροντάκια μου, τί κάνετε αὐτοῦ;

— Πλάθουμε τὸ χιόνι, ἀπεκρίθηκαν ὁ γέρος κ' ἡ γρηὰ μὲ χαμόγελο.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθῇ, εἶπεν ὁ διαβάτης καὶ ἐχάθηκε 'πίσω ἀπ' τὸ παγωμένο ποτάμι.

Ἔπλαθαν λοιπὸν τὸ χιόνι· ἔκαναν τὰ πόδια του, τὸ στῆθός του, τὰ χέρια του, τὸ κεφαλάκι του, ἔκαναν τὴ μυτίτσα του, τὸ στοματάκι του, τἄβαλαν ἔπειτα τὸ ἕνα ἐπάνω 'ς τὸ ἄλλο καὶ 'γίνηκε ἕνα εὔμορφο κουκλάκι. Ἔξαφνα ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγῆκεν ἀχνὸς ζεστός, τὰ ματάκια του ἄνοιξαν, καταγάλανα σὰν τὸν οὐρανό μας, ἔβγαλε μαλλάκια ὁλόξανθα σὰν τὸν ἥλιο, ἐκούνησε τὰ χεράκια του, ἐτινάχθηκε νὰ πέσῃ τὸ διαμαντένιο νεράκι ποῦ εἶχε μείνῃ ἐπάνω του σὰν δροσιά. Ἐπῆγε σιμὰ 'ς τὸν γέροντα καὶ ἔπειτα ἐπήδησε σὰν ζωντανό. Ἔγινε ἕνα πολὺ εὔμορφο κοριτσάκι.

Ἅμα τὸ εἶδε ἡ γρηὰ τὸ ἐσήκωσε, τὸ τύλιξε μέσα σὲ τουλουπάνι καὶ τοῦ εἶπε:

—Καρδοῦλά μου, θὰ σὲ πάρω ἐγὼ 'στὸ σπίτι μου, θὰ σὲ κάμω κόρη μου. Ἔ;»

Καὶ τὴν ἐπῆρε.

Ἔτσι 'περνοῦσε ὁ καιρός· ἐξημέρωνε, ἐβράδυαζε καὶ ἡ μικροῦλα ἡ σγουρόξανθη ὡμόρφενε καὶ ἐμεγάλωνε, ὄχι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, ὄχι

ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα, ὄχι ἀπὸ 'μέρα σὲ 'μέρα, ἀλλὰ ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτό! δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὴν καλοκυτάξουν οἱ δύο γέροι καὶ ἡ Χιονόπλαστη ἔγινε ζωηρὸ κοριτσάκι. Δὲν ἐπρόφθασεν ἡ γρηὰ νὰ δέσῃ τὰ μαλλάκια της μὲ χρωματιστὲς μεταξωτὲς κορδέλες καὶ νὰ βάλῃ στολίδια 'ς τὴ γοῦνά της καὶ 'κείνη 'κρέμασε ὡραῖες πλεξοῦδες καὶ ἦταν ὥμορφη νύφη.

Ὅλα τὰ πάλληκάρια τὴν ἤθελαν γιὰ γυναῖκά τους. Ἦταν πρώτη 'ς τὸ χορό, πρώτη 'ς ὅλα τὰ πανηγύρια. Ἐσυνάζουνταν ὅλα καὶ τὴν 'ζητοῦσαν ἀπὸ τὸ γέρο μὲ μεγάλο ζῆλο καὶ 'μάλωναν ποιὸς θὰ τὴν πάρῃ. Ἔπεσαν 'μπροστὰ 'ς τὴν πόρτα της σὰν φύλλα ποῦ πέρνει ὁ ἀγέρας τοῦ φθινοπώρου.

Ἦταν ὅμως πραγματικῶς ὡραία, μόνον χρῶμα ποῦ δὲν εἶχε, μόνον ποῦ δὲν εἶχε αἷμα!

Τὴν εὐχαριστοῦσαν πολὺ τὰ σύννεφα, τὰ εἶχε σὰν ἀδελφούς της, εὐχαριστοῦνταν νὰ βλέπῃ τὴν ἀνεμοζάλη καὶ τὸν χιονοστρόβιλο, τοὺς ἐνόμιζεν συμπεθέρους καὶ προξενῆτρες. Τὴν ὁμίχλη τὴν εἶχε σὰν ἀδελφή!

Ἦλθε ἡ ἄνοιξις, γλυκὸ γλυκὸ ἀεράκι ἐφυσοῦσε ἀνάμεσα 'ς τὰ δένδρα, τὰ χιόνια ἔλυωσαν, ἐπλημμύρησαν τὰ ποτάμια καὶ ὅλη ἡ φύσις ἦταν χαρούμενη.

Ἡ Χιονόπλαστη ἦταν λυπημένη· δὲν ὡμιλοῦσε σὲ κανένα, ἔγειρε τὸ κεφαλάκι της συλλογισμένη ἡ σγουρόξανθη.

Μιὰ φορὰ, τὸ βραδυνό, ὅλα τριγύρω ἦσαν ξεχειλισμένα ἀπὸ τὰ νερά. Ὁ γέρος καὶ ἡ γρηὰ ἐκάθουνταν 'ς τὴ θύρα.

— Κύτταξε, σὰν παγῶνι ἔρχεται τὸ κοριτσάκι μας καμαρωμένο. Διές την! Διές την!

Καὶ τῳόντι ἡ Χιονόπλαστη ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἐπερνοῦσε τὸ γεφύρι τοῦ ποταμοῦ. Οἱ φράκτες εἶχαν φουντώσῃ καὶ ἦσαν μιὰ ὡμορφιά. Ἤρχετο ἀπὸ τὰ χωράφια καταστολισμένη καὶ 'πήγαινε κατὰ τὸ μεγάλο δρόμο.

Ἡ γρηὰ ἐκαμάρωνε, ποῦ εὑρῆκε τέτοια κόρη νὰ τὴν ἔχῃ στὰ γηρατεῖά της. Ἡ μόνη της ἐπιθυμία ἦταν νὰ τῆς 'χάριζε ὁ Θεὸς ἕνα παιδάκι, καὶ νὰ 'ς τὸ τέλος ὁ Πλάστης ἄκουσε τῆς προσευχές της. Τόρα ἔλεγε πῶς ἦταν εὐτυχισμένη!

Ἡ γαλανομμάτα ἡ Χιονόπλαστη ἐκεῖ ποῦ 'πήγαινε παραπάτησε καὶ ἔγειρε· ἐπῆγε 'λίγο 'πίσω καὶ σιγὰ σιγὰ ἀρχίνησε νὰ λυώνῃ! Ὁ ἥλιος, βλέπετε, ἦταν πολὺ ζεστός! Ἤρχισε νὰ λυώνῃ σὰν κεράκι καὶ ὁ ἀτμὸς ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ 'πάνω της ἐστριφογύριζε, ἐστρίφτηκε σὰν σύννεφο καὶ ἐχάθηκε, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἐβασίλευε μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ ἔλουζε μέλαμ πρᾶχρώματα τὰ βουνὰ καὶ τὰ χωράφια καὶ τὰ ἄσπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ.

Ἡ γρηὰ καὶ ὁ γέρος ἔμειναν θαμβωμένοι. Ἐστέναξαν δυνατὰ καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν καϊμένη τὴ Χιονόπλαστη. Ἐκύτταζαν πολλὴν ὥρα 'ς τὸν οὐρανὸ ποῦ ἐχάνονταν μέσα 'ς τὴν ὁμίχλη!

Ἡ γρηὰ ἀπόμεινε μὲ τὴ χαρὰ 'στὸ στόμα.

Ἤθελε, ἤθελε παιδάκι· νὰ λοιπὸν τόρα! Ὁ Θεὸς ξέρει πολὺ καλὰ τί κάμνει καὶ πρέπει νὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι μὲ ὅ,τι μᾶς δίνει.

[Κατὰ τὸ Ρωσσικὸν τοῦ ποιητοῦ Δανιλέβσκη.]

Φακ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΑΥΛΑΚΙ

Εἰς τὸ περιβολάκι
Τῆς βρύσης τὸ νερὸ
Ἐμβαίνει μεσ' 'ς τ' αὐλάκι
Καὶ τρέχει καθαρό.

Σ' τ' αὐλάκι μίαν ἡμέρα
Παιδάκι φθάνει ζωηρό,
Νὰ πάγῃ θέλει πέρα
Ἀλλὰ φοβᾶται τὸ νερό.

Μικρὴ σανίδα βάζει
Τὸ ἔξυπνο παιδί,
Γεφύρι ἑτοιμάζει,
Περνᾷ καὶ τραγουδεῖ.

Αλ. Κατακουζηνος

Η ΥΠΑΚΟΗ

Τὰ παιδάκια τ' ἀγαποῦν
ὅταν μελετοῦνε,
κι' ὅταν πρέπει σιωποῦν
καὶ δὲν ἀτακτοῦνε.
Μὰ καθεὶς γι' αὐτὰ 'μιλεῖ,
τ' ἀγαπᾷ καὶ πειὸ πολὺ
ὅταν ὑπακούουν,
ναί!
ὅταν ὑπακούουν.

Τὰ παιδάκια μιὰ φορὰ
συμβουλὰς γυρεύουν
καὶ ἀκοῦνε μὲ χαρὰ
σὰν τὰ συμβουλεύουν,
δίχως λέξι νὰ εἰποῦν.
Κι' ὅλοι, ὅλοι τ' ἀγαποῦν
ὅταν ὑπακούουν,
ναί!
ὅταν ὑπακούουν.

Εἶνε ἡ ὑπακοὴ
τῶν παιδιῶν προστάτης
καὶ σὲ ὅλη τὴ ζωὴ
φέρνει τὰ καλά της·
καὶ ἂς μάθῃ ὁ καθεὶς
καὶ σοφὸς καὶ ἀμαθὴς
γιὰ νὰ ὑπακούῃ,
ναί!
νὰ ὑπακούῃ.

Γιατὶ μιὰ στιγμὴ θἀλθῇ
τὸ καλὸ θὰ νοιώσῃ
καὶ θὰ μεταμεληθῇ
καὶ θὰ βάλῃ γνῶσι,
ἀλλὰ πρὶν τιμωρηθῇ
πρέπει νὰ ὑποταχθῇ
καὶ νὰ ὑπακούῃ,
ναί!
νὰ ὑπακούῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΣΠΟΓΓΟΥ

—Ἄχ! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ σπόγγος.

—Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κάδος. Μὴ σ'ἐζούλησαν πάλιν σφικτά, ἢ μήπως σὲ ἄλειψαν μὲ σαποῦνι; Ἠξεύρω ὅτι αὐτὰ σὲ κάμνουν νὰ πονῇς.

—Ὤ, βέβαια πονῶ ὅταν μὲ σφίγγουν τόσον ὥστε νὰ μοῦ κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, ἀλλὰ δὲν ἐστέναξα δι' αὐτό! Τὰ βάσανα καὶ τὰς βαρβαρότητας τὰς συνηθίζει κανεὶς ἐπὶ τέλους. Τώρα ἐστέναξα διότι ἐσυλλογίσθηκα τὴν ἀγαπητήν μου πατρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μὲ ἀπέσπασαν μὲ τόσην σκληρότητα. Ὤ, τί εὐτυχισμένην ζωὴν ἐπερνοῦσα!....

—Ὤ, εἰπέ μοι τὴν ἱστορίαν σου, εἶπεν ὁ κάδος. Ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὴν ἀγορὰν μέσα εἰς ἕνα μικρὸν καὶ σκοτεινὸν μαγαζί... Σὺ ποῦ;..

—Ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὰ παράλια τῆς Συρίας, ἀπήντησεν ὁ σπόγγος ἀναστενάζων, εἰς τὰ ὡραῖα παράλια τῆς Συρίας. Ἐκεῖ εὑρίσκεται εἰς μικρὸς ὅρμος, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκταὶ εἶνε ἀπότομοι καὶ βραχώδεις. Οἱ σκόπελοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέρχονται ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἶνε ξηροὶ καὶ γυμνοί, ἀλλ' αἱ ὕφαλοι εἶνε σκεπασμέναι μὲ ὡραῖα θαλάσσια φυτὰ καὶ περικυκλοῦνται ἀπὸ λεπτὰ φύκη. Ἡ τοποθεσία εἶνε τόσον ὡραῖα ὥστε δὲν περιγράφεται. Ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης καλύπτεται ἀπὸ ἀργυρόχρουν ἄμμον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου τρέχουν χρυσοκόκκινα ψάρια καὶ μυρία ἄλλα ὄντα. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ κάτω εἶνε ἥσυχος καὶ ὡραία. Εἷς τινα βράχον, πολὺ πλησίον τοῦ βουνοῦ, ἔζων καὶ ἐγὼ εὐτυχής, ὅσον εὐτυχὲς δύναται νὰ εἶνε ἓν ζῷον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

—Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ; διέκοψεν ἡ ψήκτρα, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ πρὸ μικροῦ καὶ ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν ἀμαθής. Σὺ ζῷον; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐγὼ ποῦ ἔχω ῥάχην ἀπὸ κόκκαλον καὶ τρίχας ἀπὸ χοῖρον ἠμποροῦσα ἴσως νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι ζῷον· ἀλλὰ σὺ οὔτε ῥάχην ἔχεις οὔτε τρίχας.

—Ναί, ἔχεις καὶ κοκκαλένιαν ῥάχην καὶ τρίχας χοίρου, ἀπήντησεν ὁ σπόγγος, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις πολλὰ πράγματα. Ἤμην ζῷον, μικρή

μου φίλη, ἂν καὶ τώρα κατήντησα νὰ εἶμαι ὁ σκελετὸς τοῦ ὅ,τι ἤμην ἄλλοτε.

Λοιπὸν ἐζοῦσα ἐκεῖ, εὐτυχισμένην καὶ εὐχάριστον ζωὴν ἐπὶ τοῦ βράχου μου, πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν· ποτὲ δὲν μετετοπιζόμην. Καὶ δὲν εἶχα καμμίαν αἰτίαν νὰ τὸ πράξω, καὶ ἂν ἀκόμη εἶχα κνήμας ὅπως τὰ ἄλλα ζῷα. Τὸ διαυγὲς καὶ χλιαρὸν νερὸν τὸ ὁποῖον εἰσήρχετο ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους μικρὰς ὀπὰς τῆς οἰκίας μου καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ μεγάλα μου ἀνοίγματα ἦτο ἡ μόνη μου ἐνασχόλησις, καὶ ποτὲ δὲν μ' ἐκούραζεν. Ἡ θάλασσα ἐκεῖ κάτω ἦτο γεμάτη ἀπὸ διάφορα μικρὰ ὄντα, παντὸς εἴδους, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον πρὸς τροφήν μου. Τὴν ἄνοιξιν μὲ ἀπησχόλουν τὰ μητρικὰ καθήκοντά μου. Ἐγέννων ἑκατοντάδας ὡραίων, μικρῶν στρογγυλῶν αὐγῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν κίτρινα ἢ ἄσπρα. Μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὰ αὐγὰ ἔβγαιναν μικραὶ λεπταὶ κεραῖαι ποῦ ὡμοίαζαν μὲ τὰς βλεφαρίδας ποῦ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ μάτια των. Τότε ἐξεκόλαπτα τὰ αὐγά, καὶ τὰ παιδιά μου μὲ τὰς μικρὰς των κεραίας ἐκολυμβοῦσαν ἐπάνω κάτω.

Κατ' ἀρχὰς ἔμεναν πλησίον μου καὶ ἐχαροποίουν τὴν καρδίαν μου μὲ τὰ ἀφελῆ παιδικὰ παιγνίδιά των, ἀλλὰ γρήγορα ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ ἱδρύσουν καὶ αὐτὰ κατοικίαν καὶ ἐπήγαιναν ν' ἀποκατασταθοῦν εἰς ῥαγάδα τινὰ βράχου ἢ κορμὸν κοραλλίου, καὶ νὰ γίνουν ὡραῖοι σπόγγοι ὡς ἐγώ. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ παραπονεθῶ δι' αὐτὸ διότι καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον εἶχα κάμῃ εἰς τὴν μητέρα μου. Δὲν ἔβλεπα κανὲν πλέον ἐξ αὐτῶν, παρεκτὸς ἑνός, τὸ ὁποῖον ἵδρυσε τὴν κατοικίαν του ἐπὶ τῆς σκληρᾶς ῥάχης ἑνὸς μεγάλου καρκίνου. Ἐμεγάλωνε ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν καὶ ἔγεινε ἀξιόλογος σπόγγος, ἀλλ' ὁ καρκῖνος δὲν ἀνησύχει διόλου, καὶ τὸν ἔσυρε μαζί του ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε. Ὡς ἐκ τούτου τὸν εἶχα συχνὰ πλησίον μου, διότι ὁ καρκῖνος ἠγάπα τὴν συντροφιάν μου καὶ ἤρχετο συχνάκις καὶ ἐφλυαρούσαμεν ἐπὶ ὥρας.

« ΗΡΧΕΤΟ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΠΑΝΩ ΜΟΥ » (Σελ. 74)

Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, μίαν τρομερὰν ἡμέραν,

ἐν ᾧ συνωμίλουν μὲ τὸν υἱόν μου καὶ μὲ τὸν σπιτονοικοκύρην του, εἶδα ἔξαφνα ἕνα μεγάλον ἴσκιον. Δὲν ἔδωκα μεγάλην προσοχήν· ἐνόμισα ὅτι ἦτο κανένας καρχαρίας ἢ ἄλλο θαλάσσιον κῆτος· ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε εἶδα ὅτι δὲν ἦτο ψάρι, ἀλλ' ἓν ὅλως διόλου παράδοξον τέρας, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν εἶχα ἰδῆ ἀκόμη. Εἶχε τέσσαρα χέρια μὲ πέντε κεραίας ἕκαστον, αἱ ὁποῖαι κεραῖαι ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ὀνομάζονται δάκτυλοι. Καὶ τὰ δύο χέρια, μοῦ εἶπαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὰ λέγουν πόδια. Τὰ μάτια του ἤστραπτον, εἰς τὸ ἕνα δὲ χέρι του ἐκράτει κάτι τὸ ὁποῖον ἔλαμπε. Ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω μου. Ὁ καρκῖνος καὶ ὁ υἱός μου τόσον ἐτρόμαζαν ὥστε ἐτράπησαν εἰς φυγήν ἔμεινα δὲ ἐγὼ μόνος ἄνευ τῆς ἐλαχίστης βοηθείας. Εἶδα τὸν ἕνα βραχίονα νὰ ἐκτείνεται ἐπ' ἐμοῦ. Οἱ πέντε δάκτυλοι μὲ συνέλαβον, καὶ τὸ ἀστράπτον ἐκεῖνο πρᾶγμα εἰσέδυσεν ὑποκάτω μου καὶ ἔκοψε τὰς τρυφερᾶς μου ἶνας.

Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τί ἠσθανόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἔκτοτε ἀπεσπάσθην διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν ἥσυχον καὶ ἀγαπητὴν κατοικίαν μου ὅπου ἤμην τόσον εὐτυχής...

Ἀμέσως μὲ ἔρριψεν εἰς ἕνα σάκκον τὸν ὁποῖον τὸ τέρας εἶχε κρεμασμένον εἰς τὴν μέσην του. Θὰ διηγηθῶ συντόμως τί ὑπέφερα μετὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο δυστύχημα. Μὲ ἐξέθεσαν εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐξηράνθην ἕως ὅτου πᾶν ἴχνος ζωῆς ἐξηλήφθη ἀπὸ ἐμέ, ἔπειτα δὲ μὲ ἑκατοντάδας ἄλλων ὁμοίων μου μὲ ἔκλεισαν εἰς μίαν ξυλίνην κάσαν· ἐταξείδευσα ἀρκετὸν καιρόν· ἔπειτα μὲ ἐξέβαλαν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ μὲ ἔπλυναν καὶ τέλος εὑρέθην κρεμασμένος εἰς τὸ κατάστημα ἑνὸς μικρεμπόρου. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσον θλιβερά, ὥστε δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ λεπτομερῶς. Τώρα ἡ τύχη μου ἐκαλλιτέρευσε κάπως. Πίνω νερὸ πρωΐ βράδυ —ὄχι βέβαια νερὸν τῆς θαλάσσης—καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ σαποῦνι, τὸ ὁποῖον μοῦ καίει τὰ σπλάγχνα μου καὶ αὐτὸ τὸ σφίξιμο τὸ ὁποῖον μοῦ φέρει λειποθυμίαν, δὲν θὰ εἶχα κανὲν παράπονον. Ἀλλὰ πολλάκις ἐν ᾧ εἶμαι ἀκίνητος εἰς μίαν ἄκραν, ὁ νοῦς μου τρέχει εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Συρίας, καὶ ποθῶ ἓν ῥεῦμα τοῦ διαυγοῦς, τοῦ χλιαροῦ ἐκείνου θαλασσίου νεροῦ, ὁ νοῦς μου τρέχει εἰς τὸν βράχον μου ὅστις ἦτο πλησίον τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, εἰς τὸν υἱόν μου ὁ ὁποῖος περιφέρεται ἀκόμη ἐκεῖ κάτω, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, τοῦ τόσον καλοῦ καρκίνου!

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΞΥΛΙΝΟΝ ΠΟΔΙ

Εἰς τὸ ἄκρον χωρίου τινὸς ἦτο ἓν παλαιὸν χαμόσπιτον. Τὰ παράθυρά του δὲν ἦσαν πολὺ μεγαλείτερα ἀπὸ μίαν πλάκα τοῦ σχολείου. Ἡ θύρα ἦτο τόσον χαμηλή, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ σκύψουν ἂν ἤθελαν νὰ ἐμβοῦν μέσα.

Πρὸ τῆς χαμηλῆς θύρας ἐφαίνετο κάποτε ἄνθρωπός τις πολύ, πολὺ γέρων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε τὴν μίαν κνήμην του ξυλίνην. Πλησίον του εἶχε ἕνα δικανίκι. Χωρὶς τὸ δικανίκι ἐκεῖνο δὲν ἠδύνατο οὔτε βῆμα νὰ κάμῃ. Ἡ κόμη τοῦ γέροντος ἦτο κατάλευκος, τὸ δὲ πρόσωπόν του ὠχρὸν καὶ μαραμένον

Ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου διῆλθε μία ξένη κυρία· ἐκράτει δὲ ἀπὸ τὴν χεῖρα τὴν μικρὰν κόρην της, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἕως δέκα ἐτῶν.

Ἡ ξένη κυρία ἰδοῦσα τὸν δυστυχῆ γέροντα ἠσθάνθη μεγάλην λύπην δι' αὐτόν· καὶ ἀμέσως πλησιάσασα τῷ ἔδωκε μίαν δραχμήν. Ἔπειτα δὲ ἠρώτησεν αὐτόν.

— Πῶς συνέβη καὶ ἐχάσατε τὸ πόδι σας, καλέ μου γέρον; Θὰ ἦσθε βέβαια στρατιώτης, καὶ θὰ τὸ ἐχάσατε εἰς τὸν πόλεμον.

—Ὤ, ὄχι, εἶπεν ὁ γέρων· στρατιώτης δὲν ἠμπόρεσα νὰ γίνω, γιατὶ ἀπὸ μικρὸ παιδὶ μοῦ εἶχαν κόψῃ τὸ πόδι μου.

— Θὰ ἐπέσατε, φαίνεται, καμμίαν φορὰν πολὺ ἄσχημα, εἶπεν ἡ ξένη, ἢ θὰ ἐκρημνισθήκατε ἀπὸ κανένα δένδρον.

—Ὄχι, εἶπε πάλιν ὁ γέρων. Πολὺ λυπητερὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ποδιοῦ μου, καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὴν λέγω. Ἀλλὰ ἂς τὴν εἰπῶ τῆς εὐγενείας σας ποῦ εἶσθε τόσον καλή. Αἰτία τῆς δυστυχίας μου εἶνε ἡ ἀδελφή μου.

«Ἤμουν τριῶν χρόνων παιδί, καὶ εἶχα μίαν ἀδελφὴν ἕως δέκα ἐτῶν. Μίαν Κυριακὴν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μου ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐμείναμεν 'ς τὸ σπίτι ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγώ. Ἡ μητέρα μου εἶχε εἰπῆ εἰς τὴν ἀδελφή μου νὰ μὲ προσέχῃ. Τῆς εἶχε εἰπῆ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ σιμά μου, καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ μόνον.

«Ἀλλ' ἡ ἀδελφή μου ἐλησμόνησε τί τῆς παρήγγειλε ἡ μητέρα μου. Ἐβγῆκεν ἔξω καὶ μ' ἄφησε μόνον. Ἐγὼ τότε, 'σὰν μικρὸ ποῦ ἤμουν, ἔκαμα ὅ,τι μοῦ κατέβαινε 'ς τὸ κεφάλι μου. Ἐπῆρα μία καρέκλα, ἀνέβηκα ἐπάνω καὶ ἠθέλησα νὰ σκαρφαλώσω 'ς τὴν δουλάπα. Ἀλλὰ ἡ δουλάπα ἔπεσε καὶ ἔσπασα τὸ δεξί μου πόδι.

«Ἔφεραν ἕνα ἰατρόν, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὲ ἰατρεύσῃ. Καὶ τὸ πόδι ἐγίνετο ὁλοένα χειρότερα. Εἰς τὰ ὕστερα ὁ ἰατρὸς εἶπε: Πρέπει νὰ κόψωμε τὸ πόδι, εἰδεμὴ τὸ παιδὶ θ' ἀποθάνῃ. Καὶ μοῦ ἔκοψαν τὸ πόδι. Ἀκόμη τὸ θυμᾶμαι, γιατὶ ὑπέφερα φρικτοὺς πόνους.

«Τότε ἤμουν πέντε χρόνων, καὶ μοῦ ἔβαλαν ἕνα ξύλινο πόδι. Τώρα εἶμαι ἑβδομῆντα πέντε χρόνων· σωστὰ ἑβδομῆντα χρόνια σέρνομαι μ' αὐτὸ τὸ ξυλοπόδαρο. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ δουλεύω καὶ νὰ κερδίζω. Γι' αὐτὸ εἶμαι πτωχός. Καὶ ἅμα πέθαναν οἱ γονεῖς μου ἀναγκάσθηκα νὰ ζητιανεύω. Ἑβδομῆντα χρόνια τρώγω τὸ ψωμὶ τῆς διακονιᾶς! Καὶ αἰτία τῆς δυστυχίας μου εἶνε ἡ ἀσυλλογισία τῆς ἀδελφῆς μου!»

Ἀφ' οὗ ἐσιώπησεν ὁ γέρων, εἶπεν ἡ ξένη κυρία εἰς τὴν θυγατέρα της:

— Ἐνθυμοῦ, κόρη μου, τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ἤκουσες πρὸ ὀλίγου. Διότι ἀπ' αὐτὴν ἠμπορεῖς νὰ μάθῃς πόσον μεγάλα δυστυχήματα εἶνε δυνατὸν νὰ συμβοῦν ὅταν τὰ μεγάλα ἀδέλφια δὲν εἶνε εὐπειθῆ καὶ δὲν προσέχουν τὰ μικρὰ ἀδελφάκια τους.

(Κατὰ τὸ Γερμανικὸν) Αι.—Ει.

Ο ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Στρατῆς ἦτο καλὸν παιδίον, ἀλλ' εἶχεν ἓν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ μερικὰ ἄλλα παιδία. Δὲν ηὐχαριστεῖτο ποτέ. Ἂν τῷ ἠγόραζεν ὁ πατήρ του ἓν βιβλίον ἔλεγεν ὅτι ἐπροτίμα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα τόπι. Ἂν ἔφερε μῆλα ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ὁ Στρατῆς ἐξύνιζε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἔλεγε: Δὲν ἀγόραζες καλλίτερα ἀπίδια! Ὅταν ὁ ἀδελφός του Μιχαλάκης τῷ ἔδιδε τὸ ἡμισυ γλυκισμά του, ὁ Στρατῆς τὸ ἤθελεν ὁλόκληρον. Ποτὲ δὲν ἦτο εὐχαριστημένος, ὅ,τι καὶ ἂν τῷ ἔδιδαν.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Στρατῆ τὸν εἶχον ἤδη πολλάκις ἐπιπλήξῃ, μίαν φορὰν μάλιστα καὶ τὸν ἐτιμώρησαν αὐστηρῶς. Ἀλλ' ὁ Στρατῆς ἔμεινεν ἀδιόρθωτος δὲν ηὐχαριστεῖτο μὲ τίποτε.

— Στρατῆ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ του, ἂν δὲν ἀφήσῃς γρήγορα αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά σου, δὲν θὰ σοῦ δίδωμεν πλέον τίποτε, οὔτε θὰ φροντίζωμεν πλέον διὰ σέ.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Στρατῆ. Οἱ γονεῖς του, ἡ μάμμη του, ἡ θεία του τῷ εἶχον ἀγοράσῃ διάφορα δῶρα τὰ ὁποῖα ὅλα ἦσαν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης. Παιγνίδια, χρώματα ζωγραφικῆς, μολυβδοκόνδυλα, δύο τόμοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ χρυσοδεμένοι, καὶ μία ὡραία σάκκα. Μὲ τοιαῦτα ὡραῖα δῶρα ηὔχοντο εἰς τὸν Στρατῆν ὅσοι τὸν ἠγάπων τὸ «εἰς ἔτη πολλά».

Τὸ παιδίον πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ τινὰ ἐκ τῶν δώρων ἐκείνων καὶ ἔπρεπε νὰ χαρῇ. Ἀλλ' ὄχι. Εἶδε μὲν τὰ δῶρα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφανέρωνε καμμίαν χαράν.

— Λοιπόν, Στρατῆ, τῷ λέγει ὁ πατήρ του, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ δῶρά σου;

— Ἄ! ναί, εἶπε μὲ ψυχρότητα ὁ Στρατῆς. Ἀλλὰ τὰ μολυβδοκόνδυλα δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ καλά, ἡ σάκκα δὲν εἶνε ἀπὸ μέσα ντυμένη καὶ ἔπειτα μαζὶ μὲ τοὺς δύο τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἤθελα καὶ τὰ *Παιδικὰ Διηγήματα*.

Τώρα πλέον ἠγανάκτησεν ὁ πατήρ. Ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν καθέκλαν ὅπου ἐκάθητο καὶ εἶπε:

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἀχάριστο παιδί! Θὰ τιμωρηθῆς ὅπως σοῦ ἀξίζει· δὲν θὰ πάρῃς τίποτε ἀπ' αὐτά.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ παρωργισμένος πατὴρ ἔλαβε τὸν Στρατῆν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς αἰθούσης, ὅπου ἦσαν τὰ δῶρα· ἔπειτα ἔλαβε τὰ δῶρα, τὰ ἔθεσεν εἰς ἓν κάνιστρον καὶ τὸ ἐκλείδωσεν εἰς τὸ ἐρμάριον.

Ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ ὁ Στρατῆς ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ τοιοῦτο πρᾶγμα. Ἐστάθη λοιπὸν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἔκλαιεν. Ἀλλὰ τὰ δάκρυά του δὲν τὸν ὠφέλησαν.

—Βλέπεις, Στρατῆ, τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ του, τί παθαίνουν ὅσοι εἶνε ἀχάριστοι καὶ δὲν εὐχαριστοῦνται ποτέ; Δὲν θὰ σοῦ δώσωμεν ποτὲ πλέον κανὲν δῶρον πρὶν ἰδῶμεν ὅτι διορθώθης ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά σου.

Ὁ Στρατῆς διορθώθη. Μετ' ὀλίγον ἐφαίνετο εὐχαριστημένος διὰ πᾶν δῶρον τὸ ὁποῖον τῷ προσέφερον, διὰ πᾶσαν περιποίησιν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμνον. Οἱ γονεῖς του τὸν ἠγάπων περισσότερον, καὶ ὁ Στρατῆς ἐννόησεν ὅτι τὰ ἐλαττώματα δὲν ὠφελοῦν ἀλλὰ ζημιώνουν ὅσους τὰ ἔχουν.

Σοφια Δημου

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΚΟΥΚΛΑΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Σταυροῦλα ἔκλαιε. Δὲν εἶχε καμμίαν κοῦκλαν ἡ καϊμένη. Δὲν εἶχε καμμίαν κοῦκλαν νὰ κάθεται νὰ τὴν χαϊδεύῃ νὰ τῆς λέγῃ γλυκὰ λογάκια, νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅπως ἡ μητέρα τὴν κόρη. Καὶ ἔκλαιεν ἡ καϊμένη ἡ Σταυροῦλα.

— Μὴν κλαῖς, κόρη μου, τῆς εἶπεν ἡ θεία της Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο ἔξυπνη καὶ καλὴ γυναῖκα· ἐγὼ θὰ σοῦ κάμω μίαν κοῦκλα, ἂν θέλῃς μάλιστα θὰ σοῦ κάμω καὶ περισσότερες.

—Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Σταυροῦλα σκουπίζουσα τὰ δάκρυά της·

—Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα πανεράκι μακρουλὲς καθαρὲς πατάτες πρῶτα καὶ ἔπειτα θὰ ἰδῇς.

Ἡ Σταυροῦλα ἔτρεξεν ὅσον ἠμποροῦσε διὰ νὰ κάμῃ ὅ, τι τῆς εἶπεν ἡ θεία της καὶ ἐπέστρεψε γρήγορα ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον μὲ τὸ πανεράκι γεμᾶτο πατάτες. Ἀλλὰ ἀποροῦσε τί ἤθελε τὴς πατάτες ἡ θεία της, καὶ τί σχέσιν εἶχαν μὲ τὴς κούκλες ποῦ ἔλεγε ὅτι ἤθελε νὰ τῆς κάμῃ.

— Αὐτὴ καλὴ εἶνε! εἶπεν ἡ θεία, ἀφ' οὗ ἐδιάλεξε μίαν μεγάλην κοκκινωπὴν πατάταν. Κύτταξε, τί ὡραῖα, τί καλοκαμωμένα μάτια καὶ φρύδια ποῦ ἔχει! Καὶ μύτη ὅπως πρέπει καὶ στόμα ποῦ δὲν πάγει παρακάτω. Ὅλο τὸ πρόσωπό του δείχνει σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπεια. Ἂς τὸν κάμωμε λοιπὸν δήμαρχο.

—Τί λέγει ἡ θεία μου Δωροθέα, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της ἡ Σταυροῦλα, μὴν τρελλάθηκε;

Ἡ Σταυροῦλα ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὴν παράδοξη ἐκείνην πατάταν καὶ εἶδεν ὅτι ἡ θεία της δὲν εἶχε καθόλου ἄδικον. Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησε καλὰ καλὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ πανερίου, εἶδε μὲ πολλὴν της ἔκπληξιν, ὅτι κάθε πατάτα εἶχε κάτι ποῦ ὡμοίαζε μὲ πρόσωπον. Ὅλαι εἶχαν, ὅταν κανεὶς τὰς παρετήρει μὲ προσοχήν, μάτια, μύτη καὶ στόμα. Ἔπειτα ἡ θεία Δωροθέα ἐδιάλεξε μίαν δημαρχίναν ξδιὰ τὸν κύριον δήμαρχον, καὶ ἀκολούθως δέκα συγγενεῖς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας δημάρχου. Ἡ θεία Δωροθέα ἐβοήθησε τὴν ἀνεψιάν της νὰ ἐνδύσῃ τὴν παράδοξον ἐκείνην οἰκογένειαν. Καὶ πρῶτα πρῶτα ἔμπηξαν εἰς κάθε κεφαλὴν δύο ξυλαράκια· αὐτὰ ἐσχημάτιζον τὸ σῶμα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἔβαλαν τὰ ἐνδύματα.

Τὸν κῦρ δήμαρχον τὸν ἔνδυσαν μὲ ἕνα μανδύαν ἴσα μὲ τὰ πόδια, καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτὸν τοῦ ἔρριψαν τὸ ἐπανωφόρι τουτοῦ ἔβαλαν κ' ἕνα καπέλλο. Ἦτο πλέον σωστὸς δήμαρχος. Σοβαρός, ἀξιοπρεπής, ἕτοιμος νὰ βγάλῃ λόγο. Ἡ κυρία του ἐφόρεσε μίαν ὡραίαν σκούφιαν μὲ μαύρας ταινίας καὶ μακρὺ οὐρανὶ ἐπανωφόρι· καὶ τὸ χρῶμα ἐκεῖνο ἐταίριαζε πολὺ εὔμορφα μὲ τὸ κοκκινωπὸ πρόσωπό της.

Καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας δημάρχου ἐφόρεσαν φορέματα κόκκινα, κίτρινα, μαῦρα, παντὸς εἴδους καὶ παντὸς κοψίματος, ἀλλὰ ὅλα μακρυὰ διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ ξύλινα πόδια των.

Ἓν μόνον πρᾶγμα ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν οἰκογένειαν· ὅτι δὲν εἶχαν χέρια· οἰκογενειακὸν δυστύχημα ἦτο ἄρά γε, ἢ μήπως εἶχαν χέρια καὶ τὰ ἔκρυπταν κάτω ἀπὸ τὰ ταμπάρα των διὰ νὰ μὴν κρυόνουν;

Ἡ μικρὰ Σταυροῦλα ἦτο κατευχαριστημένη. Πολὺ περισσότερον εὐχαριστημένη παρὰ ἂν εἶχε τὴν ὡραιοτέραν κοῦκλαν. Τί παράξενοι, τί κωμικαὶ φυσιογνωμίαι! Καὶ ἐγέλα, καὶ ἐξεκαρδίζετο.

Διὰ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχὴς δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ ὡραῖα φορέματα εἴτε διὰ τὸν ἑαυτόν του, εἴτε διὰ τὴν κοῦκλάν του· ἠμποροῦμεν ὅταν θέλωμεν νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι καὶ χωρὶς πολυτέλειαν, μὲ μικρὰ πράγματα.

Καὶ ἡ Σταυροῦλα ἐγέλα, ἐγέλα μὲ ὅλον τὸ σοβαρὸν τοῦ δημάρχου, τῆς κυρίας του καὶ τῶν συγγενῶν των.

Θὰ προτείνω κάτι εἰς τὰς μικράς μου φίλας, καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη ποῦ ἔχουν ὡραίας κούκλας: νὰ κάμουν κούκλας ὡσὰν αὐτὰς ποῦ ἔκαμεν ἡ θεία Δωροθέα εἰς τὴν Σταυροῦλαν, καὶ θὰ διασκεδάσουν, θὰ γελάσουν πολύ. Ὤ, ναί, μοῦ φαίνεται πῶς ἀπὸ τώρα ἀκούω τὰ νόστιμα καὶ χαριτωμένα γέλια σας, μικραί μου φίλαι.

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΣ

Μικρὸς βῶλος χρυσοῦ δὲν ἠξεύρω πῶς εὑρεθεὶς πλησίον βώλου σιδηρούχου εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ περιφρονήσεως :

« Ἀπομακρύνσου, μή με πλησιάζῃς, πρόστυχον μέταλλον. Μάθε ὅτι ἐμὲ ὁ κόσμος ἐπιζητεῖ, ἐγὼ εἶμαι τὸ πᾶν εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐγὼ εἶμαι τὸ πᾶν εἰς τὰς συναλλαγάς, καὶ οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τὸ πᾶν ἄνω κάτω διὰ νὰ μὲ ἀποκτήσουν. Εἶμαι ἀπαραίτητος εἰς τὰ κοσμήματα, στίλβω καὶ λάμπω καὶ ἑνὶ λόγῳ τὸ ὄνομά μου καὶ ἡ φήμη μου εἶνε γνωστὰ εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον.

— Ὅλα καλά, ἀγαπητέ μου γεῖτον, εἶπεν ὁ κατάμαυρος βῶλος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι δὰ καὶ ἐγὼ τόσον ἄχρηστον πρᾶγμα καὶ περιφρονημένον. Μὴ μὲ βλέπεις πῶς ἔχω πρόστυχον ἐξωτερικόν. Καὶ ποῦ νὰ εἴξευρες πόσα ὠφέλιμα πράγματα εὑρῆκε μέσα μου ἡ εὐφυία τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ὑπερηφανεύομαι, διότι ὅλη ἡ ἀξία μου εἶνε ὅτι εἶμαι ὠφέλιμον. Ὁ πτωχός, χρυσέ μου γεῖτον, εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ χωρὶς σέ, πολλοὶ μάλιστα μόνον ἐξ ὀνόματος σὲ εἰξεύρουν· ἐν ᾧ ἐγὼ συνεργάζομαι ἀκαταπαύστως μαζί του, διευκολύνω τὰς ἐργασίας του, πολλαπλασιάζω τὴν δύναμίν του, ὁδηγῶ τὸν κεραυνόν, καὶ μεταδίδάζω μακρὰν τοὺς λόγους του. Ὥστε, ἀγαπητέ μου παῦσε τὰς κομπορρημοσύνας σου . »

ΤΟ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

Ἄς γείρω, μάνα, 'ς τὸ θερμὸ πλευρό σου τὸ κατμένο !
Μάνα ! γλυκειά μανοῦλά μου ! μὴν κλαῖς, νὰ σὲ χαρῶ.
Σ' τὴν ἀγκαλιά σου πάρε με, γιατ' εἶμαι κουρασμένο
Ἀχ ! μάνα δὲν 'μπορῶ !

Καὶ ὅμως τὰ ματάκια μαυ μονάχα τους σὰν κλίνουν
Ἀγγέλους βλέπω γελαστοὺς μὲ κάτασπρα φτερά·
Πετοῦν τριγύρω μου κ' ἐγὼ νομίζω πῶς μοῦ χύνουν
Λουλούδια δροσερά !

Δὲν βλέπεις ἕναν ἄγγελο ποῦ 'πέταξε σιμά μου ;
Δὲν τοὺς ἀκοῦς πῶς ψάλλουνε οἱ ἄγγελοι φαιδρά ;
Θὰ δώσῃ τάχα καὶ 'ς ἐμὲ ὁ Πλάστης, αἴ μαμά μου,
Τέτοια λαμπρὰ φτερά ;

Ἀπ' τοὺς πεθαμμένους μοναχά, ὦ Πλάστη μου, τὰ δίνεις!....
Γιατὶ μὲ σφίγγεις ; καὶ γιατί μὲ θέρμη μὲ φιλᾶς ;
Γιατί καὶ σύ, μανοῦλά μου, τὰ μάτια σου τὰ κλίνης
Καὶ δὲν χαμογελᾶς ;

Δὲν φεύγω, εἶμαι πάντοτε 'δικό σου, τὸ γνωρίζεις·
Ἔπειτα βρέχει καὶ βροντᾷ κι' ἀστράφτει, τί κακό !
Ἀχ ! μὴ στενάζῃς ! μή ! γιατὶ τὸν ὕπνο μου 'μποδίζεις,
Τὸν ὕπνο τὸν γλυκό.

Μὴν κλαῖς! γιατὶ τὰ κλάμματα καὶ ἐγὼ δὲν θὰ κρατήσω...
Τώρα θαρρῶ τὰ μάτια μου πῶς κάποιος τὰ σφαλᾷ...
Κύττα; μανοῦλα, ὁ ἄγγελος ξανάρθε πάλι 'πίσω
Καὶ τώρα.... μὲ φιλᾷ!....

ΦΑΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης παρουσιάζεται εἰς τὸν ἰατρόν:

— Γιατρέ, δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, ἔχω ἀϋπνία.

— Νὰ κάμῃς λουτρά, παιδί μου, καὶ θὰ σοῦ περάσῃ· Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπανέρχεται.

— Γιατρέ, λέγει πάλιν, ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ.

—Ἔκαμες, λουτρά ;

— Μάλιστα, γιατρέ.

— Τότε λοιπὸν θὰ σοῦ γράψω νὰ πάρῃς μερικὰ χάπια.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἐπανέρχεται καὶ πάλιν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

— Τί τὸ θέλεις, γιατρέ μου, ἀδύνατον νὰ κλείσω 'μάτι.

—Ἔκαμες τὰ λουτρά ;

— Τὰ ἔκαμα.

— Ἐπῆρες καὶ τὰ χάπια ;

— Τὰ ἐπῆρα.

— Τότε λοιπὸν τί ἔχεις ;

—Ἔχω ψύλλους, γιατρέ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολυβένιου Σφαιριστοῦ.

Αἱ πρόοδοι τοῦ ἀμελοῦς Πέτρου εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν εἶνε τῳόντι ἀξιοθαύμαστοι.

— Πῶς τὰ πᾶς, Πέτρε, εἰς τὰ Γαλλικά, προοδεύεις ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατήρ του.

— Παρὰ πολύ, πατέρα ! Φαντάσου, εἰς τὴν γραμματικὴν ἔφασα μέχρι τῶν εἰς *μι* ῥημάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος.

—Ἀσπασία, τὸ ἐμοίρασες με τὸν ἀδελφόν σου αὐτὸ τὸ ζαχαράτο ποῦ σοῦ ἔδωκα ;

—Ναί, μαμά μου, τὸ ἐμοίρασα· ἐγὼ ἔφαγα τὸ γλυκὸ καὶ εἰς τὸν Ἀνδρέαν ἔδωσα τὸ τραγουδάκι ποῦ ἦτο μέσα τυλιγμένο . . . τοῦ ἀρέσει πολὺ τοῦ Ἀνδρέα νὰ διαβάζῃ ποιήματα !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκίθας.

Εἰς τὸ σπίτι τῆς μικρᾶς Ἰωάννας ἔχουν τρία σκυλάκια. Τὸ ἓν τὸ λέγουν Ἥβην, τὸ ἄλλο Κάστορα καὶ τὸ τρίτον Ἕκτορα. Ἡ Ἰωάννα εἶνε φιλομαθὲς κοράσιον· ἀπαντήσασα δὲ τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰς τὴν Μυθολογίαν, τρέχει καὶ ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της :

— Μαμά, γιατὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔδεσαν εἰς τοὺς θεοὺς των ὀνόματα σκυλιῶν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιλαφοῦ.

Τοῦ Χαριλάου ἠγόρασεν ὁ πατήρ του ἕνα ζαχαρωτὸν βασιλέα καὶ ὁ Χαρίλαος δὲν πιάνεται ἀπὸ τὴν χαράν του.

— Χαρίλαε, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του, δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷς τόσον τὰ γλυκά, διότι σὲ βλάπτουν.

—Ἀ ! μπᾶ ! ἀποκρίνεται ὁ Χαρίλαος, ὅσον διὰ τὰ ἄλλα δὲν εἰξεύρω, ἀλλ' ἕνας βασιλιᾶς δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ νὰ καταθεχθῇ νὰ μὲ βλάψῃ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Ἀστέρος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει χίλια φιλιὰ εἰς τὴν *Μαυρομάτα* ἥτις ἦτο βιαστικὴ εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν της, καὶ εἰς τὸν *Θεμιστοκλάκην* τοῦ ὁποίου μὲ χαρὰν ἔμαθα ὅτι ἐροδοκοκκίνησε πάλι τὸ προσωπάκι — Ἄλλα χίλια φιλιὰ στέλλω εἰς τὸν *Νέον Ἡρακλῆ*, ὅστις τόσον πολὺ χαίρει νὰ βλέπῃ τὸ ὄνομά του τυπωμένον· — εἰς τὸν *Ταγματάρχην Δώρην*, τοῦ ὁποίου τὸ ψευδώνυμον πολὺ μοῦ ἀρέσει καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ αἰτίαν ἥτις τὸν παρεκίνησε νὰ τὸ προτιμήσῃ· — εἰς τὸν *Νυμφαγέτην Ποσειδῶνα* τοῦ ὁποίου ἡ λύσις Σέριφος ἀντὶ Σύρος εἰς τὴν ἀκροστιχίδα δὲν ἐθεωρήθη ὡς ἀποτυχία· — εἰς τὸν *Ἠπειρωτικὸν Ἀστέρα*, οὐτινος ἡ περιέργεια θὰ ἱκανοποιηθῇ ὅταν εἰς προσεχὲς φύλλον ἴδῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ διηγήματος·—εἰς τὸν *Ἀνοικτόκαρδον*, ὁ ὁποῖος ὅσον περισσοτέρας λύσεις στέλλει τόσον καλλιτέραν θέσιν θὰ ἔχῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ·— εἰς τὸν *Κωνσταντῖνον Γκιάτην*, τὸν ὁποῖον μὲ χαράν μου βλέπω συμμετέχοντα εἰς τὸν διαγωνισμόν·—εἰς τὸν *Κορυδαλόν*, τοῦ ὁποίου τὸ γραμματάκι ἦτο μικρούτσικο ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένο·—εἰς τὸν *Τηλέμαχον*, ὃν προτρέπω νὰ μὴ ἀλλάξῃ τὸ ὡραῖον του ψευδώνυμον, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ λόγους νὰ ἐπιμένῃ·—εἰς τὴν *Χαραυγὴν τῆς Πρωτομαγιᾶς*, ἧς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν θὰ φροντίσω νὰ εὕρω· — εἰς τὴν *Ἀκακίαν* καὶ ὅλα τὰ μικρὰ ἀδελφάκια της, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ πολὺ ἀγαπῶ·—εἰς τὸ *Πυροπλικὸν τοῦ Κανάρη*,ποῦ δείχνει τῆς ζωγραφιές μου· εἰς τὸ ἄρρωστο ἀδελφάκι του τὸ ὁποῖον φιλῶ γλυκὰ καὶ εὔχομαι νὰ ἰατρευθῇ γρήγορα·—εἰς τὴν *Νίκην*, τὴν ὁποίαν παρακαλῶ νὰ φιλήσῃ ἐκ μέρους μου τὸ δεξὶ χέρι τῆς γιαγιᾶς της εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ἀρέσει τὸ περιοδικόν μου·— εἰς τὸν *Ἀνδρεῖον Ἕλληνα*, παρ' οὗ περιμένω ἄλλας καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις·—εἰς τὸν *Μέγαν Κωνσταντῖνον*, ὅστις δύναται νὰ εἶνε ἡσυχος περὶ τῆς ἐχεμυθίας μου·— εἰς τὸν *Κιμμάριον Βόσπορον*, ὃν μετὰ χαρᾶς δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμούς·—εἰς τὸν *Γενναῖον Θησέα* ὅστις πρέπει νὰ γράφῃ πάντοτε εἰς τὰς ἐπιστολάς του καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ψευδώνυμόν του ἂν θέλῃ νὰ τοῦ ἀπαντῶ· μὲ τὸ ψευδώνυμον·— εἰς τὸν *Ἄσπρον Κόρακα*, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκροστιχὶς θὰ δημοσιευθῇ ἂν ἐγκριθῇ.

Ὁ φιλομαθέστατος καὶ πολυμαθὴς φίλος μου *Τηλέμαχος* εἶνε καταγοητευμένος ἀπὸ τὸ ἐφευρεθὲν μυθιστόρημα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ· « Δὲν εἰξεύρεις φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, —μοὶ γράφει — πόσον ἐχάρην ὅταν εἶδον ὅτι ἤρχισες νὰ δημοσιεύῃς ἐφέτος μυθιστορίαν τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὅστις, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν τοὐλάχιστον, εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν μυθιστοριογράφων· ἐγὼ ἀνέγνωσα εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τὰ πλεῖστα τῶν μυθιστορημάτων του, καὶ ὅσον διαβάζω τόσον περισσότερον μοὶ ἀρέσκει, ἐπειδὴ ἔχει τοσαύτας γνώσεις, ὥστε εὑρίσκει πάντοτε νέον θέμα καὶ ποτὲ δὲν γράφει τὸ ἴδιον, ἑπομένως δὲν κουράζει τὸν ἀναγινώσκοντα ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἔργων του. Τὸ κάλλιστον πάντων εἶνε ὅτι ἐνῷ τέρπει τὸν ἀναγνώστην, διδάσκει συγχρόνως αὐτὸν διάφορα χρησιμότατα καὶ ὡραῖα πράγματα, ὡς τὴν γεωγραφίαν,τὴν φυσικήν,τὴν χημείαν,τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν γεωλογίαν,τὴν ἀστρονομίαν καὶ χίλια ἄλλα· τὰ ὡραῖα δὲ καὶ περιπετειώδη μυθιστορήματά του κοσμοῦσι καλλιτεχνικώτατα εἰκονογραφίαι τῶν ἀρίστων γάλλων ζωγράφων».

Εὐκολώτερον εἶνε νὰ τὴν φιλήσῃς σὺ ἐκ μέρους μου τὴν *Δάλιον Ἀηδόνα* παρὰ ἐγὼ ἐξ ὀνόματός σου, φιλτάτη *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος*· φίλησέ μου τὴν λοιπὸν πολλὲς φορές, καθὼς καὶ τὴν *Πολυξένην* σας καὶ τὸ *Οὐράνιον Τόξον*.

Ἐκ τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ Παιδικῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλουν οἱ μικροί μου φίλοι, ἀγαπητέ μου *Ἡρακλῆ Μαφούνη*, δημοσιεύω μόνον ὅσα ἐγκρίνω. Ἐκ τῶν διηγημάτων δὲ καὶ τῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπίσης οἱ μικροί μου φίλοι μοῦ στέλλουν, δὲν δημοσιεύω *κανέν*· τὰ διαβάζω μόνον καὶ χαίρω βλέπουσα αὐτοὺς νὰ καταγίνωνται εἰς τὰ γράμματα.

Γράφε μου λοιπὸν τακτικά, φίλε μου *Ἰωάννη Μαλαμᾶ Μαυραγάνη*, μὴ λησμονῆς ὅμως νὰ θέτῃς τὸ γραμματόσημον εἰς τὰς ἐπιστολάς σου διότι δὲν θὰ τὰς λαμβάνω. Μοῦ ὀφείλεις 50 λεπτά, διότι ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ ἦτο ἀπλήρωτος.

Ὁ διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, φίλτατε *Δημ. Θ. Στεριάδη* λήγει μὲ τὸ δον φυλλάδιον. Τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν μ' ἀρέσει· ἄλλαξέ το.

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου *Ἀμφιτρίτη*, καὶ σὲ καὶ τὴν προσφιλῆ μοι ἀδελφήν σου διὰ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἐκάματε εἰς τὸ «Παιδικὸν πνεῦμα». Τὸ ὡραῖον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου εἶνε δι' ἐμὲ μία ἔτι ἀπόδειξις τῆς καλαισθησίας σου καὶ τῆς ἀγάπης σου.

Ἀγαπημένη μου *Μικρὴ Καρδιά*, νἄξευρες μὲ πόσην χαρὰν μου μανθάνω τὰς προόδους σου εἰς τὰ γερμανικὰ καὶ εἰς τὸ πιάνο καὶ πόσον ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτάς ! Τὰ ὡραῖα ἄνθη ποῦ μοῦ ἔστειλες τὰ ἐγέμισα πολλὰ πολλὰ φιλιὰ· ὅταν πηγαίνεις εἰς τὰς μαγευτικὰς ἐξοχὰς μὴ λησμονῆς νὰ κόπτῃς καὶ δι' ἐμὲ ἄνθη καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς μέσα εἰς τὰς ὡραίας καὶ ποιητικὰς ἐπιστολάς σου.

Εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ διαβάζῃ κανεὶς τὸ γράψιμο τῆς *Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς*, εἶνε τόσῳ καθαρόν, τόσο κομψόν ! Ἤθελα νὰ εἰμποροῦσα νὰ τὸ ἔβιδα ὡς ὑπόδειγμα εἰς μερικοὺς συνδρομητάς μου ποῦ κάμνουν ὀρνιθοσκαλίσματα.

Εἰς τὸν ἐκεῖ ἀνταποκριτήν μου, φίλε *Κ. Μηλιαράκη*, ἔστειλα ὡς δεῖγμα τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ καὶ ζήτησέ το νὰ τὸ ἴδῃς.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ ἀνοίξωμεν ἀλληλογροφίαν, μικροῦλά μου ἀγάπη *Πόπη Χ. Παλαμᾶ*. Διάλεξε καὶ κανένα καλὸν ψευδώνυμον καὶ στέλλε μου τακτικὰ κομψὰ γραμματάκια καὶ λύσεις καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα. Εἰς αὐτὰ τὰ δύο τελευταῖα παρακάλεσε καὶ τὸν ἀγαπητόν σου τὸν μπαμπᾶ νὰ σὲ βοηθῇ.

Θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις σου, πουλάκι μου *Ἀθῶα Περιστερά*· μὴν ἀνησυχῇς. Τὰ χίλια γλυκὰ φιλιά σου τὰ ἔλαβα καὶ σοῦ στέλλω καὶ ἐγὼ ἄλλα τόσα.

Τώρα ποῦ ἔκαμες ἀρχὴν νὰ μοῦ γράφῃς, μικρέ μου φίλε *Ἀλέκτωρ*, νὰ ἐξακολουθήσῃς τακτικὰ καὶ σὺ καὶ ἡ *Τρυγών*, διότι σᾶς ἀγαπῶ πολύ.

Ναί ; φιλτάτη *Ὑπολαΐς*, *διότι* θὰ τὸ γράφουν παιδιὰ θὰ εἶνε *παιδικὸν* περιοδικὸν τὸ περιοδικὸν ποῦ σκοπεύει νὰ ἐκδώσῃ ὁ μικρός μου φίλος *Μιχαὴλ Στρογκώφ*· τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ, ὡς φαίνεται, τὴν 1ην Ἀπριλίου, διότι τοῦ ἐχάλασε ὁ πολύγραφος, λέγει.

Ἀγαπητέ μου *Παῖ τοῦ Παναχαϊκοῦ*, ἡ τελευταία σου ἐπιστολὴ εἶνε ἐκχύλισμα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς καλῆς σου καὶ γενναίας καρδίας· ὅταν τὴν ἔγραφες ἡ φιλόστοργος μήτηρ σου ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν σου καὶ τὴν ἀνεγίνωσκε, καὶ εἰς κάθε λέξιν τὴν ὁποίαν ἐχάρασσες ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν καὶ ὑπερηφάνειαν. Προσπάθησε νὰ τηρήσῃς εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν τὰς ἀρρενωπὰς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας ἐδιάβασε εἰς τὴν ἐπιστολήν σου ἡ σκιὰ τῆς μητρός σου καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ ἡ Πατρίς σου διότι σὲ ἔχει τέκνον της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἀπριλίου.]

68. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα τῆς γλώσσης ἢν λαλεῖς,
Τὸ δεύτερον φωτίζει καὶ σύ αὐτὸ φιλεῖς.
Ἐστὸ σύνολόν μου φθάνουν κι' αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβίτου Ἔαρος.

69 Λεξιγρίφος.

Ζῶόν τι εἶνε τὸ πρῶτον, ὁ Θεὸς τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ πτηνόν τι μικρὸν εἶνε, φίλτατε, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

70. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, τ' ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ ἄλλο ἓν ἀπ' τὰ πολλὰ τῆς φύσεως στοιχεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

71. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ὄρος τῆς Ἑλλάδος· ἂν δ' ἀκόρυφον μ' ἀφήσης
Σήμερον δὲν θὰ μὲ εὕρῃς ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃς,
Ἐνῷ αὔριον θὰ μ' εὕρῃς καὶ χωρὶς νὰ μὲ ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑστιείας Αὔρας.

72. Τονόγριφος.

Ἀποθνήσκεις ἂν με πίῃς. Ἂν τὸν τόνον ἀναεβάσῃς,
Θ' ἀπαντήσῃς μίαν νῆσον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως.

73. Αἴνιγμα.

Πέντε τινὲς ἐκάθησαν καὶ ἄλλους καρτεροῦντες,
Κατόπιν δέκα ἕτεροι στενοὶ των συγγενεῖς,
Καὶ εἶτα διακόσιοι ἓν σῶμα συγχροτοῦντες·
Ἀλλ' ὅταν ἐκυτάχθησαν ὅλοι, ἦσαν μόνον εἷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μορφιζοντος Ῥυακίου.

74 Αἴνιγμα.

Δυστυχία! ἡ καημένη
Εἶμαι καταδικασμένη
Νὰ κουβαλῶ 'ς τὴ ῥάχη μου
Πάντοτε τὸ σπητάκι μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μαλαμᾶ Μαυραγάνη.

75. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΓΓΑΕΕΙΝΟΡΣΣΩ σχημάτισον σταυρὸν συνιστάμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο βασιλοπαίδων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.

76. Παίγνιον.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως ὀνόματα πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

```
      + + + + Δ + + +
    + + + + + Ι + +
        + + + Α + + +
    + + + + + Π + + + +
      + + + + Λ + + + + + +
        + + + Α + + + + +
    + + + + + + Σ + + + +
    + + + + + Ι + + + +
        + + + Σ + + + +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατιφγαφάκου.

77—78. Ἀστεῖα παρεράματα.

α'.) Ὅστις δὲν ἐργάζεται νεοσσόν, θὰ ἐργασθῇ γερανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σωκράτους Φωστηροπούλου.

β'.) Μηδένα σκύλον δάκνε πρὶν πρῶτον ἐξετάσῃς πῶς μετεχειρίσθη τοὺς πρότερον πίλους του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολυβένιου Στρατιώτου.

79. Στιχουργία.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάτωθι ὁμοιοκαταληξιῶν νὰ συντεθῇ τετράστιχον. Ἐκ τῶν σταλησομένων ἐγκαίρως τετραστίχων τὸ καλλίτερον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰς λύσεις, θὰ λογισθῶσι δ' ἁπλῶς ὡς ὀρθαὶ λύσεις πάντα τὰ ἄλλα ὧν ἡ ἔννοια καὶ τὸ μέτρον θὰ εἶνε ἀνεπιλήψιμα.

Ἀθανασίας, παιδείας — Βλαστάνει, λαμβάνει.

80—85. Κεκρυμμένα ὀνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

α'.) Αἱ βροχαὶ κάμνουσι τὴν γῆν γόνιμον.
β'.) Ἡ σελήνη παρὰ τοῦ ἡλίου δανείζεται τὸ φῶς.
γ'.) Οἱ πίθηκοι λίαν νοήμονες εἶνε.
δ'.) Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς εὐσεβεῖς.
ε'.) Ἡ ῥοδῆ ἔχει ῥόδα.
ς'.) Ὁ ἐνάρετος ἀνὴρ ἀγαπᾷ τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡρακλείου Γ. Μαφούνη.

86. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας λέξεις;

Νῆσος—αὐτὶ—ἄθεα—σάτυρα—τοὺς—λεία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

87. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 4 8	=	Φιλόσοφος.
2 5 7 6 8	=	Ἐπίθετον.
3 2 7 4	=	Μέρος παντὸς οἰκοδομήματος.
4 5 6 7 4	=	Τόπος συναθροίσεως.
5 2 7 6 8	=	Κυκλικὴ κίνησις.
6 7 3 7 6 8	=	Σημεῖον τῆς ἡμέρας.
7 6 3 6 8	=	Κρότος τῶν κυμάτων.
8 4 2 7 4	=	Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Ἀνεμώνης.

88. Ἁπλῆ ἀκροστιχίς.

Καὶ τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ αὐτὸ κύριον θηλυκὸν ὄνομα.

1. Θεὰ τῶν ἀρχαίων. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας. 4. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαριλάμπους Γ. Παράντη.

89. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἀ'α'ῶ—'ἡ'—'ιά'α'ι'—ὠ'—'ἡ'—'α''ι'ἐ'α'—'ου—'ἰ'η'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκακίας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Φεβουαρίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

29. Γάλα (Γ, Λ).— 30. Διάβολος (Διά, Βῶλος).— 31. Λεωνίδιον (Λέων, ἴδιον).— 32. Μῆλος, ἧλος.— 33. Τὸ γῆρας.— 34. Ἡ Ἀφρική.

35. Χ Α Ρ Α
Α Τ Α Ρ
Ρ Α Φ Η
Α Ρ Η Σ

— 36. Ὁ Ἅγιος Πέτρος.— 37. Ἡ Γῆ.— 38. 1 Ὄνος. 2. Λύκος. 3 Βοῦς. 4. Χοῖρος.— 39. Ἐνθάδε κεῖται ὁ νεκρὸς τοῦ Κουφιοκεφαλάκη —40. Οἱ κόσσυφοι ἦσαν 24, αἱ πέρδικες 15, καὶ 1 ἀγριόχηνα.— 41. 1. Κάθε καλὴ πρᾶξις χάνει τὴν ἀξίαν της ἅμα γίνεται ἀπὸ συμφέρον. 2. Ὁ Νιαγάρας τῆς Ἀμερικῆς εἶνε μέγας καταρράκτης.

42.

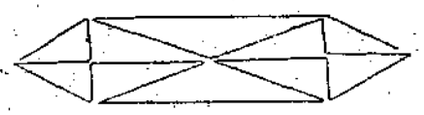

43. ΟΥΡΑΝΙΑ. (1. Ὀλλανδία. 2. Ὕαινα. 3. Ῥοδανός. 4. Ἄρτεμις. 5. Νάντη. 6. Ἰάσων. 7. Ἀπόλλων).— 44 ΣΙΚΕΛΙΑ. (1. Σῦρος. 2. Ἰαπωνία. 3. Κυδωνίαι. 4 Ἐλβετία. 5. Λοκρίς. 6. Ἰόνιον. 7. Ἄλπεις).— 45. Περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν ζωήν σου καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα σου ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.— 46. Τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» εἶνε ὡραιότατον βιβλιάριον τὸ ὁποῖον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐχάρισεν εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν φίλων της ὅσοι τὴν ἀγαποῦν περισσότερον

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65]

Ὅτε οἱ μικροὶ ἀπεμακρύνθησαν, οἱ μεγάλοι ἤρχισαν τὰς ἐρεύνας των ἐντὸς τοῦ πλοίου. Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐὲπ ἀπέγραψαν τὰ ὅπλα, τὰ τρόφιμα, τὰ ἐνδύματα, τὰ τῆς κλίνης, τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ διάφορα σκεύη τοῦ πλοίου, ὁ δὲ Βριάν, ὁ Γάρνετ, ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Σέρβης κατέβησαν εἰς τὸ κύτος καὶ ἀπέγραψαν τὰ διάφορα ποτά, τοῦτ' ἔστι οἴνους, ζῦθον, βράνδυ, οὐίσκι, τζίν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐντὸς βαρελίων δέκα μέχρι τεσσαράκοντα γαλονίων ἕκαστον.

Πρὸς τούτοις εὑρέθησαν ὁλόκληρος σκευὴ ἱστίων καὶ παντὸς εἴδους ἄρμενα, καὶ σχοινία. Ἐὰν τὸ πλοῖον ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πλέῃ, τίποτε δὲν ἔλειπε πρὸς τελείαν ἐξάρτυσίν του. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ τώρα αὐτὰ δὲν ἐχρησίμευον πλέον εἰς τὸ πλοῖον, ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰ παιδία μετὰ τὴν ἀποκατάστασίν των εἰς τὴν γῆν ὅπου τὰ ἔρριψεν ἡ τρικυμία. Εὑρέθησαν καὶ πολλὰ ἁλιευτικὰ σκεύη, δίκτυα, ὁρμιαί, χρησιμώτατα ἐὰν ἡ ἀκτὴ ἐκείνη εἶχεν ἀφθονίαν ἰχθύων.

Εὑρέθησαν ἐννέα διάφορα κυνηγετικὰ ὅπλα καὶ δώδεκα περίστροφα, τριακόσια φυσίγγια, δύο βαρέλια πυρίτιδος, εἰκοσιπέντε λιτρῶν ἕκαστον, καὶ μεγάλη ποσότης μολύβδου, σφαιριδίων καὶ σφαιρῶν. Τὰς προμηθείας ταύτας εἶχον ἐν τῷ πλοίῳ διὰ νὰ κυνηγῶσιν ὁσάκις θὰ ἀπεβιβάζοντο εἰς τὰς διαφόρους ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας· τώρα ὅμως ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν ὄχι πλέον εἰς διασκέδασιν ἀλλὰ ὠφελιμώτερον εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν μικρῶν ναυαγῶν, εἴθε δὲ νὰ μὴ χρειασθῶσι καὶ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν!

Εὑρέθησαν ἐν τῇ ἀποθήκῃ καὶ πολλοὶ πύραυλοι διὰ τὰ νυκτερινὰ συνθήματα, καὶ περὶ τὰ τριάκοντα μεγάλα φυσίγγια διὰ τὰ δύο μικρὰ τηλεβόλα τοῦ πλοίου.

ΜΟΚΟΣ, ΓΑΡΝΕΤ, ΣΕΡΒΗΣ.

Πινάκια, ποτήρια, καὶ λοιπὰ σκεύη πήλινα καὶ ὑάλινα εἶχον συντριβῇ πολλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τρικυμίας, ἀλλ' ὅμως ἐσώζοντο

ἀρκετά, ὥστε νὰ ἐπαρκέσωσι καὶ ἂν ἠναγκάζοντο οἱ μικροὶ ναυαγοὶ νὰ μείνωσι πολὺν χρόνον ἐν τῇ ἀγνώστῳ ἐκείνῃ γῇ.

Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἠδύναντο καὶ νὰ λείπωσιν ἐντελῶς· προτιμότερον νὰ ἦσαν ἄφθονα τὰ ἐνδύματα, ὥστε νὰ ἔχωσι νὰ ἀλλάζωσιν ἀναλόγως τῆς θερμότητος ἢ τοῦ ψύχους τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους. Εὐτυχῶς ὑπῆρχον ἐν τῷ πλοίῳ ἐνδύματα μάλλινα, βαμβάκινα, φλανέλλαι κλπ. κλπ., διότι εἰς τὰς τοιούτας θαλασσίας ἐκδρομὰς εἶνε ἀπαραίτητον νὰ ἔχῃ τις ἄφθονα ἐνδύματα. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ κιβώτια τοῦ πληρώματος περιεῖχον πάντα τὰ χρήσιμα ἐνδύματα εἰς τοὺς ναύτας.

Πάντων τούτων τῶν πραγμάτων εἶχεν ἀκριβῆ κατάλογον ὁ Γόρδων. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ὑπῆρχον δύο βαρόμετρα, ἓν θερμόμετρον, δύο ὡρολόγια, πολλαὶ σάλπιγγες, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται ὅταν εἶνε ὁμίχλη ἢ τρικυμία διὰ νὰ ἀκούωνται εἰς μακρὰς ἀποστάσεις, τρία τηλεσκόπια, τρεῖς πυξίδες, ἓν ὄργανον δεικνύον τὴν προσέγγισιν τρικυμίας, πλείσται σημαῖαι, καὶ ὁλόκληρος σειρὰ τῶν σημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἀνταποκρίνονται τὰ πλοῖα μεταξύ των. Προσέτι δὲ καὶ μικρὸν ἀκάτιον ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεος ἢ καουτσού, τὸ ὁποῖον ἐδιπλώνετο εἰς μικρὸν ὄγκον καὶ διὰ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ πλεύσῃ ποταμὸν ἢ λίμνην.

Ὑπῆρχεν ὁλόκληρος καὶ τελεία συλλογὴ ξυλουργικῶν ἐργαλείων, καρφία καὶ ἔλικες, σάκκοι ὁλόκληροι καὶ παντὸς εἴδους σιδηρικὰ πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ πλοίου· πρὸς δὲ τούτοις κομβία, κλωσταί, βελόναι, πυρεῖα, ὕσκαι καὶ λοιπὰ χρειώδη, δυνάμενα νὰ ἐπαρκέσωσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὥστε ὡς πρὸς τοῦτο ἦσαν ἡσυχώτατοι οἱ μικροὶ ναυαγοί.

Τέλος ὑπῆρχον καὶ γεωγραφικοὶ πίνακες μεγάλοι, ἀλλὰ μόνον τῶν παραλίων τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ διὰ τοῦτο ἄχρηστοι εἰς τὰ παιδία τὰ ναυαγήσαντα εἰς τὴν ἄγνωστον ταύτην παραλίαν. Εὐτυχῶς ὁ Γόρδων εἶχε παραλάβῃ τὸν γεωγραφικὸν ἄτλαντά του, περιέχοντα πάντας τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας τοῦ τε Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ πλοίου περιεῖχε πολλὰς Περιηγήσεις διαφόρων χωρῶν. Ὁ Σέρβης εἶχε σώσῃ τοὺς δύο περιφήμους Ῥοβινσῶνάς του ὅπως ὁ Γόρδων εἶχε σώσῃ τὴν φυσαρμόνικαν του. Ὥστε εἶχον πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ διασκέδασιν ἱκανὰ βιβλία. Ἀλλὰ καὶ γραφικὴν ὕλην εἶχον ἄφθονον. Μεταξὺ τῶν βιβλίων εὗρον καὶ ἓν ἡμερολόγιον τοῦ 1860, ὁ δὲ Βάξτερ ἀνέλαβε νὰ ἐξαλείφῃ πᾶσαν παρερχομένην ἡμέραν.

«Τὴν 10 Μαρτίου ἐναυάγησε τὸ *Σλώγι* τὸ καϊμένο μας! εἶπεν ὁ Βάξτερ . . . Ἂς σβύσω λοιπὸν τὴν 10 Μαρτίου καὶ ὅλας τὰς προηγουμένας ἡμέρας τοῦ 1860».

Ἰδιαιτέρας μνείας ἄξιαι εἶνε αἱ εὑρεθεῖσαι ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ τοῦ πλοίου πεντακόσιαι χρυσαῖ λίραι. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσιν οἱ παῖδες, ἐὰν κατώρθωνόν ποτε νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα.

Λοιπὸν οἱ δεκαπέντε μικροὶ ναυαγοὶ ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν, ὅτι ἦσαν ἀσφαλεῖς ἐπὶ πολὺν χρόνον ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως· ὑπελείπετο δὲ μόνον νὰ ἐξετάσωσιν ἐὰν ὁ τόπος εἶχε τίποτε προϊόντα, διὰ τῶν ὁποίων νὰ οἰκονομήσωσι τὰς τροφάς των. Καὶ βεβαίως ἐὰν ὁ τόπος οὗτος ἦτο νῆσος, δὲν ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν, πλὴν μόνον ἐὰν διήρχετο πλοῖόν τι, καὶ ἠδύναντο νὰ το προσκαλέσωσι διὰ σημείων νὰ πλησιάσῃ. Διότι ποῦ νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἐπισκευὴν τοῦ *Σλώγι*! οὔτε τὸ χρήσιμον ὑλικὸν εἶχον, οὔτε τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἂν εἶχον, ἡ ἐπισκευὴ τοῦ πλοίου ἦτο ἔργον ὑπὲρ τὴν δύναμίν των.

Ἀλλὰ καὶ ἂν κατώρθωνον νὰ το ἐπισκευάσωσι, μήπως εἶχον ἱκανὰς ναυτικὰς γνώσεις ὥστε νὰ διαπλεύσωσι τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν; Μόνον εἰς πλησίον τινὰ νῆσον, ἐὰν ὑπῆρχε τοιαύτη, θὰ ἠδύναντο νὰ πλεύσωσι διὰ τῶν λέμβων τοῦ πλοίου· ἀλλὰ καὶ τὰς δύο λέμβους εἶχον παρασύρῃ τὰ κύματα, ἔμενε δὲ μόνον ὁ κέλης, ὅστις ὅμως μόνον εἰς ἀκτοπλοΐαν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπανῆλθον ἐκ τῆς ἐκδρομῆς των οἱ μικροὶ ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Μόκου. Ἐφάνησαν δὲ χρησιμώτατοι, διότι ἐργασθέντες μετὰ ζήλου συνέλεξαν καὶ ἐκόμισαν ἐν ἀφθονίᾳ διάφορα θαλασσινά, τὰ ὁποῖα ὁ Μόκος ἀνέλαβε νὰ μαγειρεύσῃ.

Κατὰ τὴν ἐκδρομήν των ταύτην παρετήρησαν καὶ πλῆθος περιστερῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον

τὰς φωλεὰς των εἰς τὰς ὑψηλὰς σχισμάδας τῆς βραχώδους ἀκτῆς. Ὅθεν καὶ τὰ ᾠὰ θὰ ἦσαν ἄφθονα.

«Τί καλά! εἶπεν ὁ Βριάν. Ἕνα πρωὶ νὰ πάρωμεν τὰ τουφέκια μας καὶ νὰ κυνηγήσωμε περιστέρια.

—Καὶ εἶνε πολὺ εὔκολο, εἶπεν ὁ Μόκος, μὲ τρεῖς ἢ τέσσερες τουφεκιὲς θὰ καταιβάσωμεν ἕνα σωρὸ περιστέρια. Τὴς φωλιὲς δὲν εἶνε δύσκολον νὰ της φθάσωμε, μὲ ἕνα σχοινὶ νὰ κρεμασθῶ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, μπορῶ νὰ πιάσω ὅσες θέλετε.

«Σύμφημι, εἶπεν ὁ Γόρδων. Λοιπόν, ἂν αὔριον θέλῃ καὶ ὁ Δόνιφαν, θὰ πᾶμε 's τὸ κυνῆγι;

—Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Θὰ ἔλθουν μαζί μας, ὁ Οὐέπ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐίλκοξ;

—Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθησαν οἱ τρεῖς παῖδες.

—Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ὁ Βριάν, σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ σκοτώσετε πολλὰ περιστέρια. Τὰ εὑρίσκομεν τὰ περιστέρια ὁποτέ τα θέλομεν. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ ἐξοδεύωμεν τοῦ κακοῦ τὰ σφαιρίδια καὶ τὴν πυρίτιδα . . .

—Καλά! . . καλά! . . . ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν, ὅστις δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνέχονται εὐκόλως παρατηρήσεις, μάλιστα δὲ ὅτε προήρχοντο ἐκ τοῦ Βριάν. Ἀκόμη δὲν ἐρρίψαμε μία τουφεκιὰ καὶ ἀρχίσαμε τὰς παρατηρήσεις. . . Ἂς μας λείπουν αἱ συμβουλαί! . .»

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μόκος ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ φαγητὸν ἦτο ἕτοιμον. Πάντες δὲ ἔσπευσαν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ ἑστιατόριον. Ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἦτο κεκλιμένον ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς, ἡ τράπεζα ἔκλινε καὶ αὐτὴ πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἀλλὰ τὰ παιδία δὲν τὰ ἔμελε, διότι ἦσαν συνηθισμένα εἰς τὸ κύλισμα τοῦ πλοίου.

Τὰ θαλασσινὰ καὶ μάλιστα τὰ μύδια, τοὺς ἐφάνησαν νοστιμώτατα, ἂν καὶ ἡ μαγειρικὴ τέχνη τοῦ Μόκου δὲν ἦτο τόσον μεγάλη. Ἀλλὰ τίς δὲν εἰξεύρει ὅτι εἰς τοιαύτην ἡλικίαν τὸ ἄριστον ἄρτυμα τῶν φαγητῶν εἶνε ἡ ὄρεξις; Διπυρίτης, κρέας παστόν, ὕδωρ διαυγέστατον τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ἤντλησαν τὴν ὥραν τῆς ἀμπώτιδος διὰ νὰ μὴ ἔχῃ γεῦσιν ὑφάλμυρον, ἀναμεμιγμένον μετ' ὀλίγων σταγόνων ῥωμίου, ταῦτα ἀπετέλεσαν φαγητὸν τὰ μάλιστα εὐπρόσδεκτον.

Τὴν μετὰ μεσημβρίαν ὅλην διῆλθον οἱ μὲν μεγάλοι καταγινόμενοι εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν διαφόρων πραγμάτων καὶ προμηθειῶν, ὁ δὲ Γέγκινς, καὶ οἱ μικροὶ κατεγίνοντο ἁλιεύοντες εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου ἦσαν ἀφθονώτατοι παντὸς εἴδους ἰχθῦς.

Ὀλίγον δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον οἱ πάντες ἀνεπαύθησαν, πλὴν τοῦ Βάξτερ καὶ τοῦ Οὐίλκοξ, οἵτινες ἔμελλον νὰ ἀγρυπνήσωσιν ὅλην νύκτα ὡς φύλακες.

Οὕτω πως διῆλθεν ἡ πρώτη νὺξ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Καθ' ὅλου εἰπεῖν οἱ παῖδες οὗτοι εἶχον πάντα ἐκεῖνα ὅσα συνήθως στεροῦνται οἱ ναυαγοῦντες εἰς ἐρήμους ἀκτάς! Καὶ ἂν μὲν ἦσαν ἄνδρες ῥωμαλέοι καὶ ἐργατικοί, ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐλπίδας ὅτι εὐκόλως θὰ ἀπαλλαχθῶσι της δυσκόλου θέσεώς των· ἀλλὰ παιδία, ἔχοντα ἡλικίαν τὸ πολὺ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐὰν κατεδικάζοντο νὰ διαμείνωσιν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ ἔτη, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησίν των; . . .

Κύριος οἶδε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΝΗΣΟΣ ΕΙΝΕ Η ΗΠΕΙΡΟΣ;— ΓΡΑΜΜΗ ΚΥΑΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Νῆσος ἢ ἤπειρος: Τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα ἀπησχόλει τὸν Βριάν, τὸν Γόρδωνα, τὸν Δόνιφαν, οἵτινες ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός των καὶ τῆς ἀγχινοίας των ἦσαν οἱ προεστῶτες τῆς μικρᾶς ταύτης κοινωνίας. Πολλάκις δὲ συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐν ᾧ οἱ μικρότεροι μόνον περὶ τοῦ παρόντος ἐφρόντιζον.

Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐρευνήσωσιν ἐὰν ἐκεῖ πλησίον εἶνε ἡ χώρα κατῳκημένη, καὶ νὰ μεταβῶσιν εὐθὺς πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμών.

«Ἀλλ' εἶνε ἄρά γε δυνατόν;» ἀντέλεγεν ὁ Βριάν.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

«Ἄκουσε, Γόρδων, ἔλεγεν ὁ Δόνιφαν. Εἰπέ μου δὲν ἔχω δίκαιον; Ἐὰν προχωρήσωμεν πρῶτον πρὸς βορράν, ἂν γυρίσωμεν ἔπειτα πρὸς μεσημβρίαν διευθυνόμενοι πρὸς ἀνατολάς, δὲν θὰ κατορθώσωμεν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσωμεν; . . .

—Ἀλλά, ἄκουσε καὶ τὴν ἰδικήν μου γνώμην, φίλτατε Γόρδων, ἀντέλεγεν ὁ Βριάν. Συμφωνῶ μὲ τὸν Δόνιφαν, ἂν ἡ γῆ αὐτὴ εἶνε ἤπει-

ρος· ἀλλ' ἐὰν ὅμως εἶνε νῆσος καὶ νῆσος ἔρημος, τότε δὲν συμφωνῶ καθόλου.

—Δι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει πρῶτα νὰ μάθωμεν τί εἶνε. Τώρα ἂν εἶνε φρόνιμον νὰ ἀφήσωμεν τὸ πλοῖον πρὶν βεβαιωθῶμεν ἂν ὑπάρχῃ θάλασσα πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἢ μή....

—Ἔ! πρὶν ἀποφασίσωμεν νὰ το ἀφήσωμεν, αὐτὸ θὰ μας ἀφήσῃ! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, ἀείποτε ἐπιμένων εἰς ὅ τι ἅπαξ εἶπε. Δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ φοβερὰ κύματα τοῦ χειμῶνος μεταξὺ αὐτῶν ἐδῶ τῶν βράχων.

—Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ ὅμως πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα, πρέπει πρῶτα νὰ εἰξεύρωμεν καὶ ποῦ πηγαίνομεν!»

Τόσον ὀρθὴ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ Γόρδωνος, ὥστε ὁ Δόνιφαν ἑκὼν ἄκων συνεφώνησεν.

«Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπάγω πρὸς ἐξέτασιν τῆς χώρας, εἶπεν ὁ Βριάν.

—Καὶ ἐγώ, προσέθηκεν ὁ Δόνιφαν.

—Ὅλοι, ὅλοι μας, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ σύρωμεν τὰ μικρὰ εἰς ἐκδρομήν, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ εἶνε μακρὰ καὶ κοπιώδης, νομίζω ὅτι εἴμεθα ἀρκετοὶ δύο ἢ τρεῖς.

—Κρῖμά που δὲν εἶνε ἕνας λόφος νὰ ἀναβῇ κανεὶς 'ς τὴν κορυφὴν καὶ νὰ παρατηρήσῃ ποῦ εὑρισκόμεθα, εἶπεν ὁ Βριάν. Δυστυχῶς εὑρισκόμεθα εἰς γῆν χαμηλήν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν ἄσχημα νὰ προχωρήσωμεν πρὸς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἀκρωτήριον, καὶ πιστεύω ὅτι ἀπὸ τὴν κορυφήν του θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ διακρίνωμεν μακράν...

—Αὐτὸ δὰ καὶ ἐγὼ ἐσυλλογιζόμην τώρα, εἶπεν ὁ Γόρδων. Βέβαια, τὸ ἀκρωτήριον αὐτὸ θὰ ἔχει ὕψος διακοσίων πενήντα ἕως τριακοσίων ποδῶν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ βέβαια θὰ φαίνεται...

—Ἐγὼ πηγαίνω... εἶπεν ὁ Βριάν.

—Πρὸς τί; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ τί θὰ ἰδῇ κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω;

—Τί θὰ ἰδῇ!... ὅ τι εἶνε! ἀπήντησεν ὁ Βριάν, ἂν ἡ ξηρὰ ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν ἐπ' ἄπειρον ἢ ἂν την ζώνῃ ὁ Ὠκεανός.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ πλοίου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου δὲν ἦτο πλέον τῶν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μιλλίων.

Λοιπὸν ἀπεφασίσθη νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ σχέδιον.

Καὶ ναὶ μὲν ὁ Δόνιφαν δὲν το ἔβλεπε τόσον ὠφέλιμον — βεβαίως διότι ἦτο γνώμη τοῦ Βριὰν καὶ ὄχι ἰδική του—ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο καὶ ἀπίθανον ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποβῇ εἰς καλόν.

Ταὐτοχρόνως ἀπεφασίσθη ὀρθότατα νὰ μὴ ἐγκαταλίπωσι τὸ πλοῖον, πρὶν βεβαιωθῶσιν ἐὰν εἶχεν ἐξοκείλῃ ἐπὶ ἠπείρου — αὕτη δὲ βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλη ἢ ἡ Ἀμερική.

Ἀλλ' ἐν τούτοις παρῆλθον πέντε ἡμέραι καὶ τὰ παιδία δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἐκδρομήν των, διότι ὁ καιρὸς ἦτο ὁμιχλώδης καὶ ἔπιπτεν ἐκ διαλειμμάτων λεπτὴ βροχή.

Δὲν παρῆλθον ὅμως ματαίως αἱ πέντε αὗται ἡμέραι. Τὰς μετεχειρίσθησαν εἰς διαφόρους ἐργασίας. Ὁ Βριὰν κατεγίνετο περιποιούμενος τὰ μικρὰ καὶ προσέχων αὐτά, καθ' ὅσον ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις. Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ θερμοκρασία ἐφαίνετο ὅτι θὰ καταβῇ, τὰ ἠνάγκασε νὰ ἐνδυθῶσιν ἐνδύματα θερμότερα, προσαρμόσας εἰς τὸ ἀνάστημά των καὶ τὸ σῶμά των τὰ ἐνδύματα τῆς ἀποθήκης. Εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἐργαλεῖα τῆς ῥαπτικῆς καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ κόπτῃ καὶ νὰ ῥάπτῃ, βοηθούμενος μάλιστα καὶ ὑπὸ τοῦ Μόκου ὅστις εἴξευρε νὰ ῥάπτῃ ὡς πάντες οἱ ναυτόπαιδες.

Καὶ ναὶ μὲν τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐνεδύθησαν ὁ Κοστάρ, ὁ Δόλης, ὁ Γέγκινς, ὁ Ἴβερσον, δὲν διεκρίνοντο ἐπὶ κομψότητι καὶ φιλοκαλίᾳ, διότι ἦσαν πλατύτατα καὶ μόνον τὸ μῆκος εἶχε γίνῃ σύμφωνον πρὸς το ἀνάστημά των· ἀλλὰ καὶ τί τα ἔμελε!

Τὰ μικρὰ δὲν ἐκάθηντο ἀργά. Ὁ Γάρνετ καὶ ὁ Βάξτερ τα συνώδευον νὰ συλλαμβάνωσι κογχύλια εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ ἁλιεύωσι εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Οὕτω δὲ καὶ αὐτὰ διεσκέδαζον καὶ πάντες ὠφελοῦντο ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης τῶν μικρῶν. Ἦσαν ἀπησχολημένα εἰς τὴν εὐχάριστον ταύτην ἐργασίαν, καὶ δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς καταστάσεώς των καὶ νὰ νοήσωσι τὸ χρήσιμον αὐτῆς. Ἀναμφιβόλως ἐλυποῦντο ἐνθυμούμενα τοὺς γονεῖς των, ὅπως ἐλυποῦντο καὶ οἱ μεγαλήτεροι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε διενοήθησαν ὅτι ἠτό ποτε δυνατὸν νὰ μή τους ἐπανίδωσι!

Ὁ δὲ Γόρδων καὶ ὁ Βριὰν ἔμενον πάντοτε ἐντὸς τοῦ πλοίου· μετ' αὐτῶν ἔμενεν ἐνίοτε καὶ ὁ φαιδρὸς καὶ χαριέστατος Σέρβης, καὶ ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς πολὺ ὠφέλιμος καὶ χρησιμώτατος. Ἠγάπα δὲ πολὺ τὸν Βριὰν καὶ δὲν συνεφώνει μετὰ τῶν ἄλλων συντρόφων του, οἵτινες ἔκλινον μᾶλλον πρὸς τὸν Δόνιφαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βριὰν ἠσθάνετο πρὸς τὸν Σέρβην πολλὴν ἀγάπην.

«Τί καλά!... τί καλά!... ἐπανελάμβανεν ἀσμένως ὁ Σέρβης. Πολὺ καλὸν καὶ εὐγενικὸν ἦτο τὸ κῦμα τὸ ὁποῖον ἔρριψε τὸ *Σλώγι* μας εἰς αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς βράχους χωρὶς νὰ το κατακομματιάσῃ! Αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μας δὲν τὴν εἶχεν οὔτε ὁ Ῥοβινσὼν Κροῦσος, οὔτε ὁ Ῥοβινσὼν ὁ Ἑλβετὸς εἰς τὴν φαντασιώδη νῆσόν των!»

«ΕΠΑΝΗΛΘΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΤΩΝ» (Σελ. 82)

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος Βριάν;

Τί γίνεται; τί λέγει αὐτός;

Ὁ Ἰάκωβος βοηθεῖ προθύμως τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀποκρίνεται ξηρὰ ξηρὰ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν συντρόφων του καὶ πάντοτε προσπαθεῖ νὰ ἀποστρέφῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁσάκις τὸν βλέπωσι κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Βριὰν βλέπων τὸν Ἰάκωβον σιωπηλὸν καὶ κατήφῃ, εἶχε μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ δὲν εἴξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸν τρόπον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ ἀπόπλου τοῦ πλοίου ἐκ τοῦ λιμένος ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο ὡς παιδίον ἔχον τύψεις συνειδότος, ὡς ἐὰν εἶχε διαπράξῃ κακήν τινα πρᾶξιν καὶ τόσον κακήν, ὥστε οὐδὲ εἰς τὸν ἀδελφόν του ἐτόλμα νὰ την ὁμολογήσῃ.

Τίς οἶδε!

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι συχνότατα οἱ κατακόκκινοι ὀφθαλμοί του ἐμαρτύρουν ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχε κλαύσῃ.

Ὁ Βριὰν ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του διελογίζετο μήπως ἔπαθεν ἡ ὑγεία τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ ἐάν, ὁ μὴ γένοιτο, ἤθελεν ἀσθενήσῃ, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ τον περιποιηθῇ καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ; Ὅθεν συχνότατα ἠρώτα τὸν Ἰάκωβον τί ἔχει; τί αἰσθάνεται; μήπως εἶνε ἄρρωστος;

Ἀλλ' ὁ μικρὸς ἀπεκρίνετο στερεοτύπως:

«Ὄχι... ὄχι!... Δὲν ἔχω τίποτε... τίποτε!...»

Τῶν ἀδυνάτων ἦτο νὰ λάβῃ τις ἐκ τῶν χειλέων του ἕνα λόγον περισσότερον.

Ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 15 Μαρτίου ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐὲπ κατεγίνοντο φανεύοντες τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα εἶχον τὰς φωλεὰς των ἐντὸς τῶν βράχων. Πάντοτε δὲ ἐπορεύοντο ἐν σώματι καὶ οἱ τέσσαρες, καὶ προφανῶς προσεπάθουν τρόπον τινὰ νὰ ἀποτελέσωσιν αὐτοὶ ἰδιαίτερον κόμμα.

Ὁ Γόρδων ἔβλεπε τοῦτο μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας· διὰ τοῦτο, ὁσάκις εὕρισκεν εὐκαιρίαν, παρενέβαινε καὶ προσεπάθει διὰ παντὸς τρόπου νὰ τους ἀποδείξῃ πόσον ἦτο ὠφελιμωτάτη ἡ ἕνωσις καὶ ἡ σύμπνοια. Ἀλλ' ὁ Δόνιφαν ἀπεκρίνετο συνήθως μετὰ τοσαύτης ἀδιαφορίας καὶ ἀπαθείας, ὥστε ὁ Γόρδων ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ ἐπιμένῃ περισσότερον.

Ἐν τούτοις τὸ καλὸν παιδίον δὲν ἀπηλπίζετο, ἀλλὰ ἐφρόνει ὅτι θὰ κατορθώσῃ τέλος νὰ διαλύσῃ τὰ μικρὰ αὐτὰ σπέρματα τῆς δ-

χονοίας τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καταντήσωσι καὶ ὀλέθρια.

Ἕνεκα τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἀταξίας δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἐκδρομήν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποφασίσῃ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν. Ἐχρησιμοποίουν λοιπὸν τὰς ὥρας τῶν κυνηγοῦντες πτηνά, καὶ ἡ συγκομιδή των ἦτο ἄφθονος. Μέγα μέρος ἐλάμβανε εἰς τὸ κυνήγιον ὁ Πιστός, ὅστις δὲν ἐδίσταζε καὶ εἰς τὰ κύματα νὰ πηδᾷ, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ξηρὰν τὰ εἰς τὴν θάλασσαν πίπτοντα πτηνά.

Τὴν 15 Μαρτίου ὁ καιρὸς ἐφάνη κατάλληλος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου. Τὴν νύκτα ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, διότι ἄνεμος ἀπόγειος εἶχε διαλύσῃ τοὺς ἀτμούς, οἵτινες ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν τόσας ἡμέρας. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρότατος.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ Βριὰν εἶχε προτείνῃ νὰ ἐκδράμωσι πρὸς βορρᾶν καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκδράμῃ μόνος ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ἤθελον. Βεβαίως ἂν τὸν συνώδευε καὶ ὁ Γόρδων, θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερον· ἀλλὰ τότε τίς θὰ ἔμενε νὰ προσέχῃ τοὺς μικροὺς συντρόφους;

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κινήσῃ μόνος.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. Φερμπος

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΟΞΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΙΟΝ

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΟΡΑΣΙΔΟΣ)

«Δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τα καταφέρει ἡ κυρία Φυλλίδου. Ἔχει ὀκτὼ τέκνα καὶ τὰ ὀκτὼ ἀνήλικα, ὥστε δὲν ἔχει καμμίαν βοήθειαν ἀπὸ αὐτά.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐπῆγα εἰς ἐπίσκεψίν της νὰ την ἐρωτήσω καὶ νὰ μάθω τὸ μυστικόν της. Ηὗρα τὴν κυρίαν Φυλλίδου καθημένην καὶ ἐπιδιορθώνουσαν τὰ φορέματα τῶν τέκνων της.

Μετὰ διαφόρους ὁμιλίας τὴν ἠρώτησα τὴν ἀπορίαν μου, ἐκείνη δὲ μ' ἀπεκρίθη ὡς ἑξῆς:

— Ὦ, ἀγαπητή μου κόρη, ὅσον μεγαλώνῃς θὰ μάθῃς ὅτι «μία κουταλιὰ λάδι ὠφελεῖ περισσότερον παρὰ μίαν ὀκᾶν ξείδι».

Τὴν ἠρώτησα τί ἐννοεῖ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ μου δώσῃ ἄλλην ἐξήγησιν. Ἀλλ' ὅταν κάθημαι πλησίον της καὶ ἀκούω τὴν γλυκεῖαν φωνήν της καὶ τοὺς γλυκυτάτους λόγους της, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τί σημαίνει ἡ ἀπόκρισίς της, ὅτι σῆλα δὴ ὁ μὲν γλυκὺς λόγος καταπαύει τὴν ὀργὴν καὶ τὴν παραφοράν, ὁ δὲ σκληρὸς καὶ ἀπότομος ἐρεθίζει καὶ γίνεται αἰτία φιλονεικιῶν καὶ ἐρίδων.

Ἡ μήτηρ μου συχνάκις λέγει ὅτι ἡ γλῶσσά μου εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἐχθρός μου καὶ ἡ αἰτία ὅλων μου τῶν ἐνοχλήσεων. Καὶ πράγματι ὅταν παραφέρομαι δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴ ἐκστομίσω λόγους δριμεῖς καὶ πειρακτικούς, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουν παραδόξως μὲ ὄξος. Καὶ ἀφοῦ ἅπαξ τους ἐκστομίσω δὲν δύναμαι νὰ πείσω τὸν ἑαυτόν μου νὰ τους ἀνακαλέσω! Καὶ ἀφ' οὗ ἐξευτελισθῶ καὶ ταπεινωθῶ ἕνεκα τῆς παραφορᾶς, ἐντρέπομαι· ἀλλ' ὅμως ἂν μου δοθῇ ἔπειτα μικρὰ ἀφορμὴ δὲν κρατοῦμαι ἀλλὰ θὰ πετάξω ὀλίγους πειρακτικοὺς λόγους. Ὦ! πόσον ἤθελα νὰ κάμω ὅ τι κάμνει ἡ κυρία Φυλλίδου. Ἀφ' ὅτου μ' εἶπεν ὅτι μιὰ κουταλιὰ λάδι ὠφελεῖ περισσότερον παρὰ μίαν ὀκᾶν ξείδι», οἱ λόγοι της ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν μου καθ' ἡμέραν καὶ κάθε στιγμήν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ κόσμος θὰ εἶχεν ἀνάγκην μεγάλης ποσότητος ἐλαίου, διότι ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματα συγκρούονται μεταξύ των. Τί καλὰ ὅπου θὰ ἦτο, ἐὰν ἐγὼ τοὐλάχιστον ἤθελον κατορθώσῃ νὰ καταστήσω ἠπιωτέραν καὶ γλυκυτέραν τὴν ζωὴν ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων συζῶ.

Προχθὲς εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ὅτε ἦλθεν ἡ διδασκάλισσά μου νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς της φέρει τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ἔλαιον εἰς τὴν πληγήν. Δὲν ὁμιλεῖ πολὺ ταχέως, δὲν λέγει μεγάλα πράγματα, ἀλλ' εἰξεύρει τί πρέπει νὰ εἴπῃ καὶ ἡ φωνή της εἶνε τόσον γλυκεῖα, τόσον ἑλκυστική!... Θὰ ἐκθέσω εἰς αὐτὴν τὴν ἀπορίαν μου καὶ θὰ μου δώσῃ συμβουλὰς πρὸς ἡσυχίαν καὶ ὁδηγίαν μου.»

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Allegretto

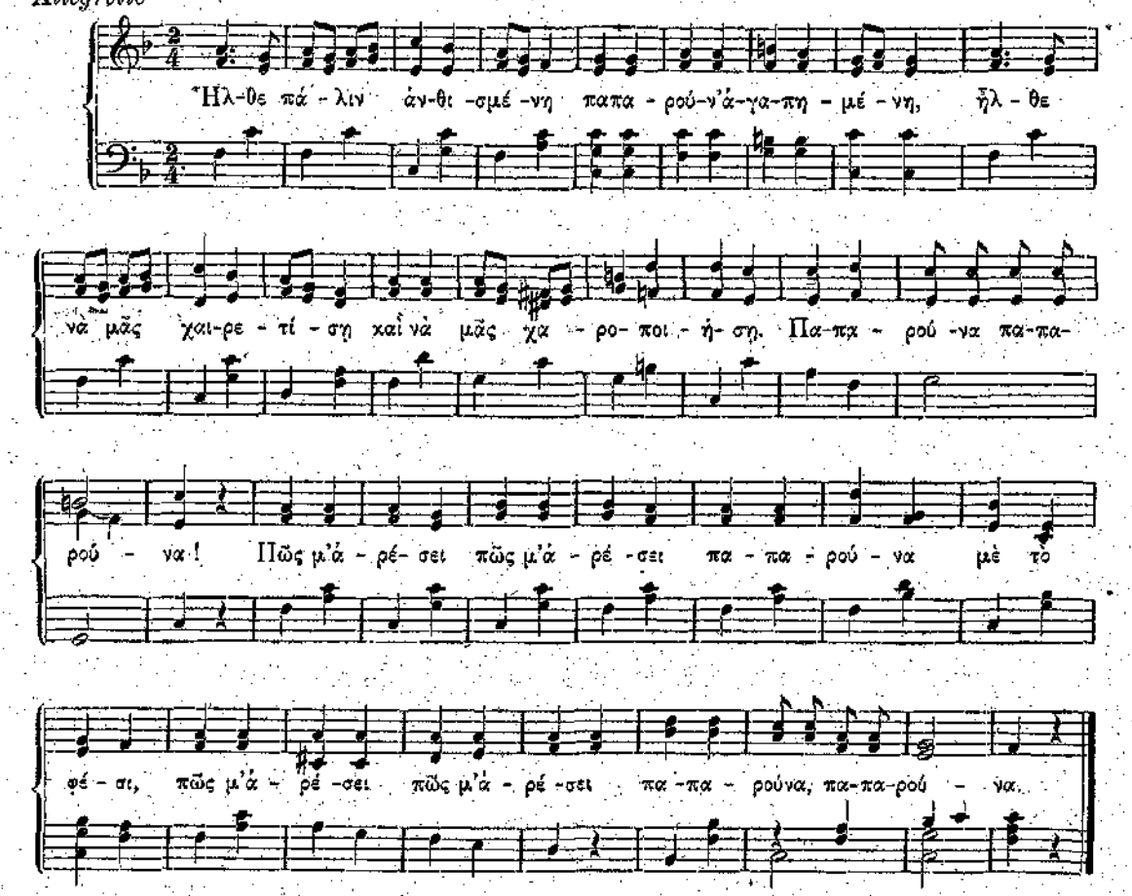

Ἦλθε πάλιν ἀνθισμένη
Παπαρούν' ἀγαπημένη.
Ἦλθε νά μας χαιρετίσῃ,
Καὶ νὰ μᾶς χαροποιήσῃ.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Πάλιν λόφοι, πεδιάδες
Καὶ λειβάδια καὶ κοιλάδες,
Ὅλα εἶνε στολισμένα,
Παπαροῦνες κεντημένα.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Ζωηρὰ μὲ τὸν ἀέρα
Παίζουν νύκτα καὶ ἡμέρα
Καὶ κουνοῦν τὰ κεφαλάκια
Τὰ κνικάτα λουλουδάκια.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Παπαροῦνες τὸ παιδάκι
Ἔχει μέσ' 'ς τὸ καλαθάκι,
Καὶ τὲς φέρνει μὲ χαρά του
Νά τὲς δώσῃ 'ς τὴν μαμά του.
Πῶς μ' ἀρέσει, πῶς μ' ἀρέσει
Παπαρούνα μὲ τὸ φέσι!

Αλ. Κατακουζηνος

ΔΙΕΦΘΑΡΗ !...

— Δὲν μ' λές, πατριώτ', σὰν ποῦ νὰ πέφτ' τοῦ σπίτ' τ' Βλάμ' τ' δικηγόρου ;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπηύθυνεν, ἐν γνησίᾳ ῥουμελιώτικῃ προφορᾷ, δωδεκαετὲς περίπου παιδίον, φοροῦν φουστανέλλαν καὶ τσαρούχια, εἰς καφετζῆν, ὅστις ἐκάθητο ἔξωθεν τοῦ καφενείου του, παρὰ τὴν Νεάπολιν, καὶ ἐρρόφα εἰς τὴν *λιακάδα* τὸν ναργηλέν του.

Ὁ καφεντζῆς, ὅστις ἐγνώριζε τὸν κ.. Βλάμην, ἀπαντήσας :

— Τράβα ἴσια ἴσα μ' ἐκεῖνο τὸ τρισέκι· ὕστερα, βλέπεις αὐτὸ τὸ φοῦρνο ποῦ καπνίζει ; ζερβὰ 'ς τὴ γωνιὰ εἶν' ἕνα μανάβικο· στρῆψε δεξιά, θὰ βρῆς ἕνα μπακάλικο· μέτρα μιὰ δυὸ τρεῖς πόρτες καὶ κτύπα· εἶν' ἕνα σπίτι μὲ μαρμαρένιο μπαλκόνι.

— Φχαριστῶ, εἶπε τὸ παιδίον καταβροχθίζον τὰ φωνήεντα, κατὰ τὴν γενικὴν τῶν Ῥουμελιωτῶν συνήθειαν.

Ὁ μικρὸς φουστανελλοφόρος ἠκολούθησε πιστῶς τὸ δοθὲν αὐτῷ δρομολόγιον· ἔφθασε πρὸ τοῦ φούρνου τοῦ ὁποίου ὁ καπνοδόχος ἐσκόρπιζε μαύρας τολύπας καπνοῦ εἰς τὴν γειτονίαν, ἔπειτα αἱ κατακόκκινοι τομάται καὶ τὰ μουλκέϊκα πεπόνια τοῦ ὀπωροπωλείου ἀνήγγειλαν αὐτῷ ὅτι ἔφθασε καὶ εἰς τὸν δεύτερον σταθμόν, μετὰ μικρὸν δὲ δισταγμὸν ἔστρεψε δεξιά, ἐπροχώρησεν, εἶδε τὸ παντοπωλεῖον, ἐμέτρησε, μίαν δύο, τρεῖς θύρας, καὶ ἐκτύπησε θαρραλέως, ἐκβάλλων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ποιός εἶνε ; εἶπεν ἔσωθεν τραγουδιστὰ φωνή τις, καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ μαγειρείου ἐφάνη ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ἀνασκουμπωμένοι βραχίονες τῆς Ναξιώτισσας ὑπηρετρίας.

— Ἄνοιξι· ἐδοῦ εἶνι τοῦ σπίτ' τ' Βλάμ' τ' δικηγόρου· εἶμι ἡ μικρανεψιός τ' ἡ Ἀντώνς κ' ἔρχουμι ἀπ' τοῦ χουριό.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ μικρὸς ῥουμελιώτης εἰσῆλθε.

* *
*

Διατὶ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ ὀρεινὸν παρὰ τὸν Παρνασσὸν χωρίον του ὁ Ἀντώνιος Τομαρᾶς ;

Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ εἰς Ἀθήνας ; Ποῖα σχέδια εἶχεν ὑπὸ τὸ ἡλιοκαὲς μέτωπόν του ;

Ἤρχετο νὰ μάθῃ γράμματα, νὰ *γίνῃ ἄνθρωπος*.

Ὁ θεῖός του κύριος Βλάμης, πρῶτος ἐξάδελφος τῆς μητρός του, εἶχεν ἔλθῃ ἐπίσης ἐκ τοῦ χωρίου των, πρὸ σαράντα ἐτῶν, πτωχὸν καὶ ἀπροστάτευτον παιδίον, καὶ κατώρθωσε νὰ γίνῃ δικηγόρος καὶ ἦτο ἀποκαταστημένος εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰς αὐτὸν λοιπὸν ἔστειλε τὸν υἱόν της ἡ χήρα μάνα του μὲ ἕνα γράμμα γραμμένον ἀπὸ τὸν παπᾶ καὶ βουλωμένον μὲ ἀγιοκέρι. «Δίνε του ἕνα κομμάτι ψωμὶ νὰ τρώγῃ καὶ κόχη γιὰ νὰ πλαγιάζῃ καὶ στέλνετο 'ς τὸ σχολειό» ἔγραφε· «μπορεῖς νὰ τώχῃς καὶ δεξὶ χέρι 'ς τὲς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Θὰ κάνῃς μισθὸ ἂν τὸ μάθῃς γράμματα.»

Ὁ κύριος Βλάμης ἐκ συγγενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐδέχθη προθύμως τὸ παιδίον· τὴν ἰδίαν δὲ ἡμέραν τῷ ἠγόρασε μίαν ἕτοιμον ἐνδυμασίαν *Ρετσίνα*, καὶ τὴν ἑσπέραν ὁ μικρὸς ἐπέστρεψε φραγκοφορεμένος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι τῶν ποδῶν.

Ἡ κυρία ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν ἐξετέλει ἦτο νὰ ψωνίζῃ ἐκ τῆς ἀγορᾶς· ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτο ὅτι δὲν ἤξευρε τοὺς δρόμους· μίαν φορὰν ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν εὑρέθη εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν καὶ μίαν ἄλλην εἰς τὰ πιθαράδικα, διότι ἐντρέπετο κάθε λίγο καὶ λιγάκι, εἰς πᾶσαν στροφὴν δρόμου νὰ ἐρωτᾷ : «ἀπὸ 'δῶ πάγει 'ς τὴν ἀγορά ;» ἀφίνω δὲ ὅτι μερικοὶ κακοαναθραμμένοι ἄνθρωποι, ὅτε τοὺς ἠρώτα τὸ ἀποπλανηθὲν ἤδη παιδίον, τῷ ἐδείκνυον κακεντρεχῶς ἐσφαλμένην διεύθυνσιν λέγοντες :

— Ὅλο ἴσα !

Ὁ μικρὸς Τομαρᾶς εἶχε καὶ ἄλλας ἀφορμὰς νὰ εἶνε λυπημένος· ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι περὶ αὐτοῦ ὡμίλουν καὶ τὸν ἐπεριπαίζον· τὸ ἀσυνήθιστον εἰς αὐτὸν ἔνδυμα τὸ ὁποῖον ἐφόρει, τὸν ἔκαμνε νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο σχεδὸν γυμνός· δὲν ἠσθάνετο πλέον πέριξ τῆς ὀσφύος του τοὺς κυματισμοὺς τῆς φουστανέλλας· οὐδὲ τὰ πόδια του ἦσαν πτερωτὰ καθὼς μὲ τὰ ἐλαφρὰ καὶ μυτερὰ ἐκεῖνα τσαρούχια τῆς πατρίδος του μὲ τὰ ὁποῖα ἐσκαρφάλωνε ὡς ἀγριοκάτσικον εἰς τοὺς βράχους· τώρα τὰ ἠσθάνετο σφιγμένα, κλεισμένα, φυλακισμένα εἰς δύο βαρέα ὑποδήματα μὲ καρφία ὑποκάτω.

* *
*

Περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου ἤρχισαν τὰ μαθήματα. Ὁ κύριος Βλάμης τὸν ἔστειλεν εἰς τὸ πλησιέστερον δημοτικὸν σχολεῖον, ὅπου τὸν ἐξήτασαν καὶ τὸν κατέταξαν εἰς τὴν τετάρτην τοῦ δημοτικοῦ, κατὰ χάριν διότι ἦτο τόσον μεγάλος. Οἱ συμμαθηταί του δὲν ἔφθαναν οὔτε μέχρι τοῦ ὤμου του! Καὶ ὅμως τὰ παιδαρέλια ἐκεῖνα ἦσαν φωτιὰ καὶ ἤξευραν ἕνα σωρὸ πράγματα, ἐν ᾧ δὲ αὐτὰ εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν τοῦ διδασκάλου ἐσήκωνον τὰ χεράκια των αὐτὸς ἔμενε ζαρωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

« ΕΒΑΛΑΙΖΕΝ ΑΡΓΑ ΡΟΦΩΝ ΗΔΟΝΙΚΩΣ ΕΝ ΣΙΓΑΡΟΝ » (Σελ. 90)

Ἀλλ' ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα, ἓν πρᾶγμα τὸν ἐλύπει, τὸν ἔκαμνε νὰ κλαίῃ κρυφὰ τὴν νύκτα εἰς τὰ σκοτεινὰ ὅταν ἐπλάγιαζεν : ἡ προφορά του· ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ ἡ γλῶσσά του τὰ ῥουμελιώτικα· ὅτε ἔλεγε μάθημα οἱ συμμαθηταί του ἐχαμογέλων, ὁ δὲ διδάσκαλος τὸν παρετήρει μὲ δυσαρέσκειαν καὶ μὲ ἀνυπομονησίαν· ἀντὶ νὰ εἴπῃ καθαρὰ καθαρὰ ὁ Ἡρόδοτος, ἔλεγεν : «ού Ἡρόδουτους» τὸ δὲ σ τὸ ἐπρόφερε ὡς τὸ γαλλικὸν ch.

Ὁ ταλαίπωρος Ἀντώνης ! ἔβαζε ὅλα τὰ δυνατά του ὁ δυστυχής, ἀλλ' ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ κόκκαλον ἡ γλῶσσά του δὲν ἐλίγυζε· ἄλλο ἤθελε νὰ εἴπῃ, καὶ ἄλλο ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του· ἦτο φοβερόν ! . . .

Καὶ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνετο· εἶχεν ἐπιμονήν· ἦτο ἀπὸ τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν λησμονοῦν ὅτι αἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ κοιλαίνουν τὰς πέτρας· καὶ εἰργάζετο, εἰργάζετο. Ἡ σύζυγος τοῦ κυρίου Βλάμη ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα της :

—Πολὺ πετρέλαιο μᾶς καίει ἡ μικρανεψιός σου.

Καὶ ὁ κύριος Βλάμης ἀπήντα :

—Τὸ πετρέλαιον ποῦ καίεται ἔμπρος εἰς τὰ βιβλία εἶνε ἱερόν, ὅσον τὸ λάδι ποῦ καίεται ἔμπρος εἰς τὰ εἰκονίσματα.

Ὁ Ἀντώνης λοιπὸν ἔγεινε λαμπρὸς μαθητής. Καὶ ἐν ᾧ ἐγέμιζε καθ' ἡμέραν τὸ καλάθι του εἰς τὴν ἀγορὰν μὲ κρέας καὶ λαχανικά, ἢ κότες καὶ ψάρια, ἐγέμιζε συγχρόνως καὶ τὴν κεφαλήν του εἰς τὸ σχολεῖον μὲ γράμματα, μὲ ἱστορίαν καὶ ἀριθμητικὴν καὶ γεωγραφίαν.

Ἐπροβιβάσθη μὲ ἄριστα.

* *
*

Ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

Ἀλλὰ μετά τινας μῆνας ὁ κύριος Βλάμης παρετήρησε διαφορὰν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ μικρανεψιοῦ του, διαφορὰν ἡ ὁποία ὁσημέραι κάθισιατο καταφανεστέρα.

Πρωΐαν τινα ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας παρετήρησε διὰ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τοῦ μαγειρείου τὸν Ἀντώνην, ὅστις ἀφήσας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸ καλάθιον τῶν ὀψωνίων διώρθου μετὰ σοβαρότητος τὴν χωρίστραν του εἰς μικρὸν στρογγύλον καθρέπτην.

— Νά τα μας· ἐσκέφθη ὁ κύριος Βλάμης, θέλομε κι' ὡμορφιές.

Μετά τινας ἑβδομάδας κρατῶν τὰς δικογραφίας του ὑπὸ τὴν μασχάλην μετέβαινεν ἐκ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτε πρὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἶδε κάτι τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ τρίψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐστάθη ἔκπληκτος καὶ παρετήρει. Ὁ Ἀντώνης κρατῶν δύο βαρέα καλάθια εἰς ἑκάτερον τῶν βραχιόνων ἐβάδιζεν ἀργά, ὀοφῶν ἡδονικῶς ἓν σιγάρον· τόσον δὲ βυθισμένος ἦτο εἰς τὴν ἀπόλαυσίν του ὥστε οὔτε εἰς τοὺς διαβάτας προσεῖχε, οὔτε εἰς ἄλλο τι. Πρὸς τὰ ὀπίσω κλίνων τὴν κεφαλήν, καὶ ἐν εἴδει σάλπιγγος στρογγυλῶν τὸ στόμα ἐξέβαλλε καπνόν, εἰς τὸν ὁποῖον δι' ἐλαφρᾶς πνοῆς ἔδιδε ποικίλα σχήματα· τὰ δὲ βλέμματά του παρηκολούθουν μὲ ἔκστασιν τὰς τεφρόχρους ἕλικας.

Ἀλλ' αἴφνης ἔγεινε κάτωχρος καὶ ἔκφρασις τρόμου ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του· καταβιβάσας τὰ βλέμματά του διέκρινε τὸν ἐπενδύτην, τὸν πῖλον, τὴν μορφὴν τοῦ κυρίου Βλάμη, συνομιλοῦντος μετά τινος ἄλλου.

Ἐν ἀκαρεῖ ἔκρυψε τὸ σιγάρον ἐν τῇ παλάμῃ του καταχαύσας τοὺς δακτύλους του.

Λαθραῖα βλέμματα ῥίπτων ἐπὶ τοῦ θείου του, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὸν εἶδε, ἐτάχυνε τὸ βῆμα· ὅλαι δὲ αἱ σκέψεις του εἰς μίαν μόνην ἐρώτησιν περιεστρέφοντο, ἐρώτησιν γεμάτην ἀνησυχίαν καὶ φόβον: — Μὲ εἶδε ἀρά γε;

Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ κ. Βλάμης ἐσκέπτετο:

— Βάζω στοίχημα ὅτι τὰ σιγάρα τὰ ὁποῖα καπνίζει εἶνε ἰδικά μου· ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ χειρότερον· τὸ οὐσιῶδες εἶνε ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἤρχισε νὰ διαφθείρεται....

Καὶ διευθύνθη σύννους εἰς τὸ δικαστήριον.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΛΙΘΟΣ ΣΙΔΗΡΟΥΧΟΣ

Ἦσαν μίαν φορὰν μεγάλοι λίθοι κόκκινοι τόσον βαθέως ἐντὸς τῆς γῆς, ὥστε δὲν ἐφαίνοντο. Ἐκάθηντο ἐκεῖ ἥσυχοι καὶ μόνη εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία των ἦτο νὰ μὴ διαταράξῃ τις τὴν ἡσυχίαν των.

Ἡμέραν τινὰ ἤκουσαν ἐντρομοι μέγαν καὶ φοβερὸν θόρυβον ἄνωθεν τοῦ ἡσυχαστηρίου των: *πλίκ, πλόκ, πάν, πάν!*

«Τί τρέχει;» ἔλεγον οἱ λίθοι πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλ' ὁ θόρυβος ὁλονὲν ἠκούετο καθαρότερος καὶ δυνατώτερος καὶ τέλος ἠκούσθη καὶ πολὺ πλησίων των.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκάλυπτε ἀφῃρέθη καὶ οἱ λίθοι ἀνηρπάγησαν ἀναμίᾳ καὶ φύρδην μίγδην, ἐρρίφθησαν εἰς μικρὸν ἁμάξιον καὶ ἀπήχθησαν μακρὰν τῆς κατοικίας των.

Κατὰ τὸ ἀκούσιον τοῦτο ταξείδιον, ἐσείοντο φοβερὰ καὶ συνεκρούοντο πρὸς μεγίστην δυσαρέσκειάν των καὶ ἀγανάκτησιν.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε τίποτε.

Τέλος τὸ ἁμάξιον ἐστάθη.

«Τί χαρά! ἀνεφώνησαν οἱ λίθοι, ἐτελείωσαν βέβαια τὰ βάσανά μας χωρὶς ἄλλο!»

Ἀλλ' ὄχι.

Πάλιν τοὺς λαμβάνουν καὶ τοὺς ῥίπτουν εἰς ὕδωρ πολύ.

«Βρρρρ! τί κρύο» ἀνεφώνησαν οἱ δυστυχεῖς λίθοι κάμνοντες τὸ ἀναγκαστικὸν τοῦτο λουτρόν.

Ὅλον τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτε τοὺς λίθους ἐξεπλύθη ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπέμειναν οἱ λίθοι καθαροὶ καθαροί.

Ἄλλο ἁμάξιον λαμβάνει πάλιν τοὺς λουσμένους ταξειδιώτας καὶ τοὺς μεταφέρει, ποῦ;

Καὶ αὐτοὶ δὲν εἰξεύρουσι· τοῦτο μόνον εἰξεύρουσι καὶ αἰσθάνονται ὅτι πάλιν συγκρούονται καὶ τώρα ἡ σύγκρουσις εἶνε χειροτέρα, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφύλαττε πρότερον ὅτε καὶ ἡ σύγκρουσις ἐγίνετο μαλακωτέρα.

«Καὶ ποῦ μας πηγαίνουν;» εἶπον μεταξύ των.

Τέλος ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τόπον τινὰ ὅπου ἠκούοντο κρότοι τόσον δυνατοί, ὥστε ἐζαλίσθησαν. Αἴφνης *κρρρρρρ!* τὸ ἁμάξιον ἀνετράπη καὶ οἱ λίθοι ἐρρίφθησαν εἰς μέγαν κλίβανον ἐπάνω εἰς ἄλλον σωρὸν μαύρων ὄγκων, ἀνθράκων.

Ἐκεῖ δὲ ἦτο θερμότης ὑπερβολική, θερμότης ἀφόρητος.

Αἴφνης ὁ σωρὸς τῶν ἀνθράκων ἤρχισε νὰ θερμαίνεται, ἔγινε κατακκόκινος, οἱ δὲ λίθοι ἐθερμαίνοντο καὶ αὐτοί, ἔγιναν καὶ αὐτοὶ κατακόκκινοι καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται μαλακοὶ καὶ τέλος ἀνελύθησαν ὡς τεμάχιον βουτύρου ἐντὸς τοῦ τηγανίου.

Νέος τις ἐργάτης ἀνοίγει μικρὰν θυρίδα πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ κλιβάνου, καὶ τὸ πεπυρακτωμένον ῥευστὸν χύνεται εἰς μικρὸν ῥύακα. Ἐκεῖ ἦτο ὀλιγωτέρα θερμότης καὶ βαθμηδὸν τὸ ῥευστὸν ἐψυχράνθη καὶ ἔγινε στερεόν.

Καὶ τώρα οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι μικροὶ λίθοι μετεμορφώθησαν εἰς λεπτὰς σιδηρᾶς ῥάβδους, αἱ ὁποῖαι θὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν μυρίων ὅσων πραγμάτων.

Ἐργάτης τις λαμβάνει τεμάχιον σιδηρᾶς ῥάβδου καὶ τὸ θέτει ἐπὶ τῆς πυρᾶς, τὸ σίδηρον θερμαίνεται καθ' ὑπερβολὴν καὶ γίνεται μαλακόν. Ὁ ἐργάτης το πλατύνει καὶ το καμπυλώνει, καὶ το μετασχηματίζει εἰς καρφίον διὰ τοῦ ὁποίου ἐκάρφωσαν πέταλον εἰς τὸν πόδα ἵππου.

Ἕτερον τεμάχιον μεγαλήτερον μετεσχηματίσθη εἰς σιδηροῦν στεφάνιον διὰ τοῦ ὁποίου περιζώνουσι τοὺς ξυλίνους τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν.

Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι παλαιοὶ λίθοι, οἱ ὁποῖοι ἀνεπαύοντο εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, περιπατοῦσιν ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ χρησιμεύουσι τόσον πολὺ ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν κατάκλειστοι εἰς τὴν γῆν καὶ ἄχρηστοι.

Ν.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Μία μητέρα εἶχεν ἕνα μικρὸ παιδάκι. Τὸ παιδάκι ὅμως αὐτὸ ἦτο πολὺ κακὸν καὶ ἄτακτον. Ὅταν ἔπαιζεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔκαμνε τόσον θόρυβον ὥστε τὸν ἤκουον ἀπὸ τὸν δρόμον.

Μίαν ἡμέραν ἡ μητέρα εἶχε πονοκέφαλον. Καὶ εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν υἱόν της.

— Παιδί μου, νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἥσυχος, διότι μὲ πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι μου. Ἂν κάνῃς θόρυβο θὰ μὲ πονῇ ἀκόμη περισσότερον.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἥσυχος ὀλίγας στιγμάς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε πάλιν τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνάς. Ἡ μήτηρ του εἶπεν εἰς αὐτὸν καὶ πάλιν νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἤκουεν. Τοῦ τὸ ἐπανέλαβε τρεῖς φοράς. Ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθει νὰ θορυβῇ.

Ἐπὶ τέλους ἡ μητέρα ἐστήριξε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς χειρός της καὶ ἔμεινε συλλογισμένη καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της ἔρευσαν δύο μεγάλα δάκρυα. Ὅτε ὁ Γεώργιος εἶδε τὴν μητέρα του νὰ κλαίῃ ἠρώτησεν αὐτὴν ἀμέσως.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς, καλή μου μητέρα; Σὲ πονεῖ πολὺ τώρα τὸ κεφάλι σου;

— Ναί, εἶπεν ἡ μητέρα, μὲ πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι μου. Ἀλλὰ δὲν κλαίω δι' αὐτό. Κλαίω διὰ κάτι ἄλλο.

— Διὰ τί κλαῖς; ἠρώτησε πάλιν ὁ Γεώργιος.

— Θὰ σοῦ τὸ εἴπω, διὰ τί κλαίω, εἶπεν ἡ μήτηρ. Ἄκουσε, ἔχω ἕνα μικρὸ παιδάκι. Καὶ τὸ ἀγαπῶ πολύ, καὶ φροντίζω νὰ τὸ εὐχαριστήσω μὲ κάθε τι. Ἀλλὰ τὸ παιδάκι δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Δὲν μὲ ἀκούει, καὶ ἂν ἕνα παιδάκι δὲν ἀκούῃ τὴν μητέρα του, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Καὶ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι τὸ παιδάκι δὲν μὲ ἀγαπᾷ διόλου διόλου, λυποῦμαι πάρα πολύ. Καὶ διὰ τοῦτο κλαίω.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ἡ μήτηρ παρετήρησε τὸν Γεώργιον μὲ τοὺς ὑγροὺς ὀφθαλμούς της. Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἐνόησε ποῖον ἦτο τὸ μικρὸ ἐκεῖνο παιδάκι, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του.

Καὶ ἐλυπήθη πάρα πολὺ διότι ἔκαμε τὴν μητέρα του νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λυπῆται ἐξ αἰτίας του.

— Μὴ κλαῖς πλέον, καλή μου μητέρα, εἶπεν ὁ Γεώργιος κλαίων. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμος καὶ ἥσυχος, καὶ δὲν θὰ κάμω πλέον θόρυβον. Ἀλλά, μητέρα μου, ὅταν δὲν

σὲ πονῇ πλέον τὸ κεφάλι σου, εἰμπορῶ νὰ παίζω ἐλεύθερα;

— Βεβαιότατα, εἶπεν ἡ μητέρα. Ὅταν δὲν εἶμαι ἄρρωστη εἰμπορεῖς νὰ παίζῃς καὶ νὰ φωνάζῃς ὅσον θέλεις καὶ ὅσην ὥραν θέλεις. Ἀλλὰ ἐὰν σοῦ εἰπῶ: «Μή!» πρέπει ἀμέσως νὰ ὑπακούσῃς.

Ὁ Γεώργιος ἔκτοτε ἀκούει πάντοτε τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

Ὅλα μου τὰ παιγνιδάκια
Ποῦ μοῦ 'χάρισ' ἡ μαμὰ
Καὶ κουζίνες καὶ πιατάκια
Καὶ περούνια σουβλερὰ
Καὶ καρέκλες καὶ κρεβάτια
Ὅλα 'γίνηκαν κομμάτια!
Καὶ 'ς τὸ δρόμο τὰ πετῶ
Νὰ καὶ 'κεῖνο! νὰ κι' αὐτό!

Ἕνα μόνον ἔχει μείνῃ:
Μιὰ Κινέζα γελαστή,
Ποῦ δὲν τρώγει, οὔτε πίνει,
Καὶ τὴν λέγω Τσιγκ-Τσόγκ-Τσί!
Μὲ μικρούλικα ματάκια,
Μὲ κοντὰ χονδρὰ χεράκια
Μ' ἕνα στόμα τόσο δά!
Ποῦ δὲν βγάζει τσιμουδιά!

Ἔχει φορεσιά, μιὰ τρέλλα,
Μὲ μετάξι κεντητή,
Τὴν πλεξίδα μὲ κορδέλα
Εἰς τὴν ἄκρη της δετή.
Εἴδατε σεῖς κοῦκλαν ἄλλη
Ὁποῦ νἄχῃ τόσα κάλλη
Σὰν αὐτὴ τὴ γελαστὴ
Τὴν μικρούλα Τσιγκ-Τσόγκ-Τσί;

Αὐτὴ μόνον ἔχει μείνῃ,
Καὶ τρελλὰ τὴν ἀγαπῶ·
Ἀλλὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ 'κείνη·
Μὰ κ' ἐγώ, γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ,
Τὴν χαϊδεύω καὶ τὴν ντύνω,
Τὴν κτενίζω καὶ τὴν πλύνω,
Τὴν φυλάγω σὰν καὶ τί
Τὴν μικρούλα Τσιγκ-Τσόγκ-Τσί!

ΦΑΚ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

[Ὁ κ. Ἀλ. Πάλλης γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων σοβαρῶν φιλολογικῶν ἔργων του ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τραγουδάκια γιὰ παιδιά», τεῦχος περιέχον εἴκοσι πέντε ποιήματα διὰ παιδία. Καὶ τὰ εἴκοσι πέντε εἶνε χαριέστατα καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἐν Ἑλλάδι παιδικὴ φιλολογία, μεγάλως δὲ τὰ εὐεργετήσῃ τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὁ κ. Πάλλης ἂν καὶ ἄλλα παρόμοια ποιήματά του δημοσιεύσῃ. Τοὺς στίχους αὐτοὺς ὡς ἐν προλόγῳ τοῦ βιβλίου λέγει ὁ ποιητὴς «τοὺς ἔγραψε 'ς τὴν ἀρχὴ γιὰ τὰ παιδιά του, τοὺς δημοσιεύει ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν καὶ 'ς ἄλλα ἑλληνόπουλα»

Βέβαιοι ὄντες ὅτι μεγάλην θὰ προξενήσωμεν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς μεκρούς ἀναγνώστας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ ὡραίου βιβλίου τὸ κάτωθι τρυφερώτατον ποίημα.]

ΠΩΣ ΗΘΕΛΑ ΓΑΤΙ

(Ἀπὸ τ' ἀγγλικά)

Πῶς ἤθελα γατὶ κ' ἐγὼ
νὰ ἤμουν γεννημένο,
μὲ τὸ φεγγάρι νὰ γυρνῶ,
'ς τὰ δένδρα ν' ἀνεβαίνω!

Δὲν θά 'χανα χρυσὸν καιρὸ
κάθε στιγμὴ ν' ἀλλάζω,
ἢ νὰ πηγαίνω 'ς τὸ σχολειό,
ἢ σπίτι νὰ διαβάζω.

Καὶ ἂν ἤθελα ποτὲ δουλειά,
τὸ τόπι θὰ 'κυλοῦσα,
καὶ ποντικάκια γιὰ πουλιὰ
θὰ 'τσάκον', ἂν 'πεινοῦσα.

Ἂν εἶχα πάλι τεμπελιά,
θενὰ 'κουλουριαζόμουν,
καὶ δίχως ἔννοιες 'ς τὴ φωτιὰ
κοντὰ θὰ 'ζεσταινόμουν.

Μὰ ξέχασα... γιὰ 'δὲς ἐκεῖ!...
ἂν ἤμουνα γατάκι,
θὰ ἤμουν τῆς μάννας μου παιδί;
Γιὰ σκέψου αὐτὸ λιγάκι!

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

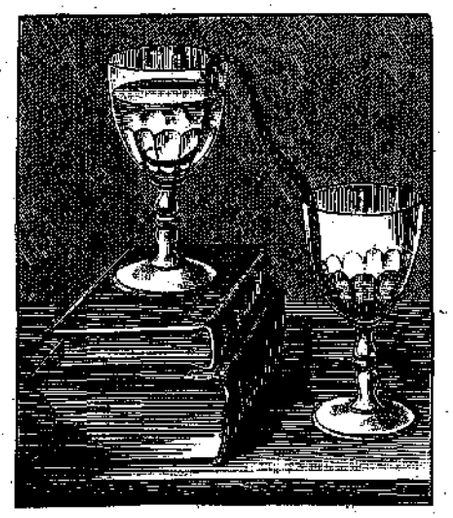

— Βλέπετε τὴν εἰκόνα αὐτήν; — Τὴν βλέπομεν.

— Εὑρετε τί δεικνύει; Τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ μεταφέρετε τὸ ὕδωρ ἑνὸς ποτηρίου εἰς ἄλλο χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσετε κἄν. Καὶ ἀκούσατε πῶς.

Τοποθετεῖτε ποτήριον ὕδατος ἐπὶ δύο χονδρῶν βιβλίων ὕψους 10—15 ἑκατοστομέτρων καὶ κάτωθεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕτερον κενόν. Κόπτετε κατόπιν λωρίδα τινα ἐριούχου (τσόχας), τὸ ἐμβαπτίζετε πρῶτον ἐντὸς ὕδατος, διὰ νὰ βραχῇ καλῶς, καὶ κατόπιν συνδέετε δι' αὐτοῦ τὰ δύο ποτήρια βυθίζοντες ἑκάτερον τῶν ἄκρων αὐτοῦ ἐντὸς ἑκατέρου τῶν ποτηρίων, ὡς παρατηρεῖτε ἐν τῇ εἰκόνι. Τὸ ὕδωρ μετὰ παρέλευσιν ὥρας μεταγγίζεται εἰς τὸ κάτωθεν εὑρισκόμενον ποτήριον διερχόμενον διὰ τῶν πόρων τοῦ ἐριούχου, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ πείραμά μας ἀντὶ τοῦ *σίφωνος* τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς.

—Τὸ ἐνοήσατε, καλοί μου φίλοι; Πιστεύω. Προτείνατέ το λοιπὸν εἰς πρώτην περίστασιν εἰς τοὺς φίλους σας!

ΦΑΚ

ΑΛΛ' ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Φρειδερῖκος ὁ Μέγας βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἐδείκνυε πάντοτε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν του, πρὸ πάντων δὲ ὑπὲρ τῶν ἀποτελούντων τὸ σῶμα τῆς φρουρᾶς του τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καὶ προσωπικῶς ἕνα ἕκαστον.

Ὁσάκις πρώτην φορὰν ἔβλεπε στρατιώτην τινὰ τῷ ἀπέτεινε ἀμεταβλήτους τὰς τρεῖς αὐτὰς ἐρωτήσεις:

1ον. Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

2ον. Πόσον ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἔχεις εἰς τὸν στρατόν ;

3ον. Σὲ εὐχαριστεῖ ὁ στρατιωτικὸς βίος καὶ ὁ μισθὸς ὅπου λαμβάνεις ;

Νέος τις ἀλλοδαπός, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε λέξιν Γερμανικά, κατετάχθη εἰς τὸν Πρωσσικὸν στρατόν, εἰς τὸ σῶμα τῆς φρουρᾶς τοῦ βασιλέως· ὁ Φρειδερῖκος, ὅταν τὸν εἶδε πρώτην φορὰν, τῷ ἀπηύθυνε τὰς τρεῖς συνήθεις ἐρωτήσεις του.

Ὁ στρατιώτης εἶχε μάθῃ τὰς ἀπαντήσεις καθ' ἣν τάξιν ὁ βασιλεὺς συνήθιζε νὰ κάμνῃ πάντοτε τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις του.

Ἀλλὰ παραδόξως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Φρειδερῖκος ἤρχισεν ἀπὸ τὴν δευτέραν ἐρώτησιν :

— Πόσων ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἔχεις εἰς τὸν στρατόν ;

— Εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν, μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ στρατιώτης μὴ ἐννοήσας βεβαίως τὴν ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως καὶ ὑποθέτων ὅτι ἦτο ἡ πρώτη.

—Καλά, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ πόσων ἐτῶν εἶσαι λοιπόν ; πῶς φαίνεσαι τόσον πολὺ νέος ;

—Ἑνὸς ἔτους, μεγαλειότατε.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, λέγει ὁ Φρειδερῖκος, ἢ σὺ εἶσαι τρελλὸς ἢ ἐγώ.

— Μάλιστα, μεγαλειότατε, καὶ οἱ δύο, ἀποκρίνεται ὁ στρατιώτης προφέρων μηχανικῶς τὰς ἀπαντήσεις καθ' ἣν σειρὰν τὰς εἶχε μάθῃ.

—Τῇ ἀληθείᾳ, λέγει ὁ μονάρχης ἔκπληκτος, πρώτην φορὰν ἀκούω ἀπὸ ἕνα στρατιώτην νὰ μὲ λέγῃ τρελλόν, τί σημαίνουν οἱ λόγοι σου, κύριε ;

Ὁ ταλαίπωρος στρατιώτης, βλέπων τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως καὶ μὴ ἐννοῶν πόθεν αὕτη προήρχετο εἶπε, ὁμιλῶν τὴν γλῶσσαν τῆς πατρίδος του αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅτι δὲν ἤξευρε Γερμανικὰ καὶ ὅτι εἶχε ἀποστηθίσῃ μηχανικῶς τὰς τρεῖς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας τῷ ἔδωκε.

Ἡ παρεννόησις αὕτη διεσκέδασε τὸν βασιλέα· ὁ δὲ στρατιώτης κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μάθῃ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν διὰ νὰ μὴ πάθῃ καὶ ἄλλην φορὰν τὰ ἴδια.

ΩΦΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ὁ *κόραξ* καταπίνει μεγάλην ποσότητα *λευκῶν σκωλήκων*.

Ὁ *ὄρτυξ*, ἡ *ὀρτυγομήτρα* καὶ ἡ *πέρδιξ* τρώγουσι *σκώληκας τῆς γῆς*.

Ὁ *κοῦκκος* καταβροχθίζει τὰς *χρυσοῦς κάμπας*, τὰς ὁποίας δὲν δύνανται νὰ φάγωσι τὰ ἄλλα πτηνά.

Ὁ *κόσσυφος* καθαρίζει τοὺς κήπους ἀφανίζων τοὺς *κοχλίας* (σαλιάγκους) καὶ τοὺς *λείμακας* (γυμνοσαλιάγκους) κατατρώγει δὲ ὅπως καὶ ἡ *κίσσα* τὰς *ἀκρίδας*.

Ὁ *σχοίνικλος* (τὸ σκοινοπούλι) εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς *τερηδόνος* (τοῦ σαρακιοῦ) ἥτις καταστρέφει τὴν ξυλείαν τῶν πλοίων.

Ὁ *κορυδαλὸς* (ἡ σιταρήθρα, ὁ τσουτσουλιάνος) καταδιώκει τοὺς *σκώληκας*, τοὺς *γρύλλους*, τὰς *ἀκρίδας*, τὰ *ᾠὰ τῶν μυρμήκων*.

Τὸ *στρουθίον* (ὁ σπουργίτης) καταβροχθίζει τοὺς *λευκοὺς σκώληκας* καὶ τὰς *μηλολόνθας* (τὰ μαμούδια). Διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς νεοσσούς του συλλαμβάνει καθ' ἡμέραν περὶ τὰ *τετρακόσια ἔντομα*!

Ἡ *ἀηδὼν* ἀφανίζει τοὺς σκώληκας καὶ τὰ *ᾠὰ τῶν μυρμήκων*.

Ἡ *χελιδὼν* καταναλίσκει ἀμύθητον ἀριθμὸν *ἐντόμων*.

Ὁ *μελισσοφάγος* παραθέτει εἰς τὴν οἰκογένειάν του καθ' ἡμέραν *κάμπας* καθ' ἑκατοστύας.

Εἷς *κοκκινούρης* (εἶδος καρακάξας) συνέλαβεν ἐντὸς δωματίου ἑξακοσίας μυίας ἐν μιᾷ ὥρᾳ.

Εἴκοσι *σεισοῦραι* (σουσουράδες) καθαρίζουσιν ἕνα σιτοβολῶνα κατατρώγουσαι τοὺς *σῶγας* (σιταρόψειρες).

Ἡ *γλαὺξ* (κουκουβάγια) ἀφανίζει τὰ *νυκτόβια ἔντομα*.

Ἡ *κίσσα* (καρακάξα) ἀφανίζει τὰ ἔντομα τὰ καταστρέφοντα τὰ δάση.

Ὁ *ἐρωδιὸς* καταστρέφει τὰς *μυίας* καὶ πάντα τὰ ἄλλα *ἔντομα*, τὰ ὁποῖα ἐνοχλοῦσι τοὺς *βοῦς*.

Ὁ *πελαργὸς* τρέφεται δι' *ἑρπετῶν*.

Ὁ *τριόρχης* (εἶδος ἱέρακος) τρώγει εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους τριακοσίους τοὐλάχιστον *ποντικοὺς* καὶ *ἀσπάλακας*.

Ἀν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπαίτης ἱστάμενος ἔξωθεν τῆς θύρας ζητεῖ ἐλεημοσύνην.

Ὁ μικρὸς Τιμολέων λαμβάνει τεμάχιον ἄρτου καὶ τὸ δίδει εἰς τὸν ἐπαίτην μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα, κρύπτων ἐπιμελῶς ὄπισθεν τῆς θύρας τὴν ἀριστεράν.

— Διατί; Τιμολέων, προσφέρεις τὸ ψωμὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Διότι ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε, ὅταν κάμνομεν ἐλεημοσύνην νὰ μὴ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερὰ τί κάμνει ἡ δεξιά.

Ἐσταλημένον ἀπὸ Παναγιώτου Ε. Βάκκη.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀμελοῦς Πέτρου.

Διδάσκαλος. Εἰς τί μᾶς χρησιμεύουν τὰ ὦτα, Πέτρε ;

Πέτρος. Τί χρησιμεύουν εἰς τοὺς ἄλλους δὲν ἠξεύρω, διότι ὁ πατέρας μοῦ εἶπε νὰ μὴν ἀνακατόνωμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ξένων, εἰς ἐμὲ ὅμως εἰξεύρω ὅτι δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε, διότι ἂν ἐχρησίμευαν δὲν θὰ ἐπολεμούσατε εἰς κάθε μάθημα νὰ μοῦ τὰ βγάλετε.

Ἐσταλὲν ὑπὸ τῆς Τρυγόνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ φιλεῖ πολλὲς φορὲς καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην τὴν *Μικρὴ Καρδιά*, τὴν ὁποίαν κάθε στιγμὴν συλλογίζεται καὶ μὲ κάθε ταχυδρομεῖον περιμένει γράμμα της.—Μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην φιλῶ πολλὲς φορὲς τὸν *Γυὸ τοῦ Μωργιᾶ* ποῦ θέλω νὰ μοῦ στείλῃ τίποτα καλλίτερα αἰνίγματα·—τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, ὁ ὁποῖος θά μοῦ φιλήσῃ καὶ τὸν *Διαβολάκον* ποῦ δὲν εὐκαίρησε ἀπὸ τὰς λύσεις νὰ μοῦ γράψῃ·—τὸν *Ἄσπρο Κόρακα* ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ φυλάγεται τώρα ἀπὸ τὸν ἥλιον διὰ νὰ μὴ γίνῃ μαῦρος κόρακας·—τὴν *Κλαψοῦ*, ποῦ ποτὲ δὲν κλαίει, ὡς μανθάνω·—τὸν *Νέον Ἡρακλῆ*, εἰς τὸν ὁποῖον τόσην τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν προξενεῖ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὥστε «νομίζει ὅτι ἀκούει ὕμνους τῶν οὐρανίων ἀγγέλων ὅταν τὴν ἀναγινώσκει»·—τὸν *Ἠπειρωτικόν Ἀστέρα*, ὅστις δὲν παύει νὰ μοῦ συνιστᾷ νέους φίλους·—τὸν *Διάκτορα Ἑρμῆν*, ὃν μετὰ χαρᾶς βλέπω πάλιν μεταξὺ τῶν φίλων μου. — τὸν ἐπιμελέστατον *Τουρκομάχον Τζαβέλαν*, ὁ ὁποῖος «ἀφότου ἔχασε τὸν ἀγαπημένον του ἀδελφὸν ἔχει ἐμὲ εἰς τὴν θέσιν του καὶ μὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅσην ἀγάπην ἠγάπα ἐκεῖνον»·—τὴν *Ἀριάδνην Βογιατζόγλου*, ποῦ φαίνεται κοριτσάκι μὲ καλαισθησίαν. — τὴν *Δούλην Ἑλλάδα*, ἧς οἱ στεναγμοὶ μοῦ ῥαγίζουν τὴν καρδιά·—τὴν *Ἀμφιτρίτην*, τῆς ὁποίας τὸ γράμμα αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο βιαστικὸ σὰν τὰ χελιδόνια ποῦ ἦσαν ζωγραφισμένα ἐπάνω εἰς αὐτό· — τὸ *Ξενιτευμένο Τρυποκάρυδο*, τὸ ὁποῖον τόσον ζωηρὰ μοῦ περιγράφει μίαν εἰκόνα ποῦ εἶδε εἰς τὰ πανόραμα ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὴν ἔβλεπα καὶ ἐγώ· — τὸν *Καράρην Φρυδᾶν*, ὃν εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τοὺς νέους φίλους ποῦ μοῦ ἐσύστησε·— τὴν *Μαυρομμάταν* τὴν ὁποίαν παρακαλῶ νὰ μὴ ξεχάσῃ νὰ δώσῃ καὶ τὰ ὑπόλοιπα 350 φιλιά μου εἰς τὸν *θεμιστοκλάκην* τους ὅταν ξεκουρασθοῦν τὰ κοραλένια χείλη της. —τὴν *Τρυγόνα*, ἥτις μὲ πολλὴν χαριτολογίαν μοῦ διηγεῖται πῶς ἐτρόμαξε μὴ πνιγῶ, ὅταν, μίαν ἡμέραν ποῦ ἐταξίδευε, ἄρπαξε ὁ ἄνεμος ἓν φυλλάδιόν μου ἀπὸ τὰ χέρια ἑνὸς μικροῦ συνταξειδιώτου της καὶ τὸ ἔρριψε εἰς τὴν θάλασσαν.

Κρῖμα! ἐλυπήθηκα πολὺ ποῦ δὲν θὰ ἐκδοθῇ ὁ « Πυθαγόρας», *Πρῶτε Σωματοφύλαξ*. Τὴν βελτίωσιν τοῦ φύλλου μου μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν βλέπω ὅτι παρετήρησες καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀνεπτυγμένην τὴν καλαισθησίαν φίλοι μου· τοῦτο εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην αἱ προσπάθειαί μου.

Ὅταν μάθῃς καλὰ τὸ βιολοντσέλο, *Ἔνδοξε Μιλτιάδη*, νὰ ἔλθῃς ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου νὰ μοῦ κάμῃς μίαν serenata, σὰν τὸν Μπάρμπα Γεώργη μὲ τὴν μπασαβιόλα του εἰς τοὺς «Μυλωνάδες», ἂν τοὺς ἔχῃς ἰδῇ.

Ναί, *Ἔνδοξε Ἑλλὴν*, αἱ λύσεις τῶν Ἀκροστιχίδων θεωροῦνται ὡς ὀρθαὶ ὅταν αἱ λέξεις, καίτοι δὲν συμφωνοῦσι μὲ αὐτὰς τὰς ὁποίας ἐγὼ δημοσιεύω, πληροῦσιν ὅμως ἐπίσης ἐπιτυχῶς τοὺς προτεινομένους ὅρους.

Ἴσως εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον, *Μέλαν Ἀετέ*.

Τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Βεστχόβεν*, μοῦ ἀρέσει. Διαγωνισμοὺς θὰ προτείνω πολλοὺς ὄχι ἕνα μόνον, καὶ ἐπὶ ἑταφόρων θεμάτων. Ἑτοίμασε λοιπὸν τὰς δυνάμεις σου.

Τί καταπληκτικὰς μεταρρυθμίσεις ἔκαμε ὁ *Μιχαὴλ Στρογκώφ* εἰς τὸ περιοδικόν του ! Δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη κανὲν φύλλον, ἀλλ' ἀδεάφορον· εἰμπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἐκδοθῇ καὶ ποτέ, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ γίνωνται μεταρρυθμίσεις· καὶ πρῶτον δὲν ὀνομάζεται πλέον «Νέα Ἀκρόπολις», ἀλλὰ «Καλλιτεχνικὴ Ἀκρόπολις», δεύτερον εἰς τοὺς συνδρομητάς μου, λέγει, δίδει τὸ προνόμιον νὰ τὸ λαμβάνουν μόνον μὲ 30 λεπτὰ οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ μὲ 70 οἱ ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ· τρίτον (αὐτὸ δὲν τὸ λέγει, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχῃ δυσκολίαν, ὑποθέτω, νὰ τὸ παραδεχθῇ ὁ μικρὸς μου φίλος) πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἀκροπόλεως» χαίρει τὸ προνόμιον νὰ μαντεύῃ τὸ περιεχόμενον τῶν μὴ ἐκδιδομένων φύλλων αὐτῆς.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ψευδωνύμων εἰμπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὸ πρῶτον, *Ἀσκληπιέ*.

Καὶ σὺ ἐκ τῶν δύο τὸ δεύτερον, *Τερπικέραυνε Ζεῦ*.

Στεῖλέ μου ἄλλας καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δημοσιεύσω, *Ἀνδρεῖε Ἑλλὴν*· οὔτε αὐταὶ δὲν μοῦ ἤρεσαν. Καὶ σύ, *Τροπαιοῦχον Μεσολόγγιον*, καὶ σύ, *Κ. Βασαράδη*.

Ὁ καπνὸς τῆς πρωταπριλιάτικης πυρκαϊᾶς σου, *Πυρπολικὸν τοῦ Καράρη*, ἔφθασε μέχρι τοῦ γραφείου μου. Τὶ φοβερὰ δυστυχήματα συμβαίνουν ὡστόσο αὐτὴν τὴν ἡμέραν κάθε χρόνο!

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Πὶν—Χό*, εἶνε δεκτόν, τὰ παράπονά σου μόνον δὲν εἶνε δεκτὰ διότι δὲν εἶνε δίκαια, ἀφοῦ ξεύρεις πόσον ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων εἶσαι καὶ σύ.

Μὲ μεγάλα μεγάλα καὶ εὐανάγνωστα γράμματα μοῦ γράφει τὸ *Ζιζανάκι* τὰ ἑξῆς: «Ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἤρχισα καὶ ἐγὼ πλέον νὰ σὲ ἀναγινώσκω, καὶ τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ἐδιάβασα ἦτο περὶ τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς Σερβίας. Ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του τὸ πρῶτον διάταγμά μου θὰ ἦτο νὰ κλείσουν ὅλα τὰ σχολεῖα, καθὼς καὶ νὰ παρακαλέσω τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, καὶ οὕτω νὰ τὴν χαίρωμαι βασιλικά.» Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους ἐγκρίνουν τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐφήρμοζε τὸ *Ζιζανάκι* ἂν ἦτο βασιλεύς, ἂς μαζευθοῦν νὰ τὸν ἐκλέξουν βασιλέα των. Δὲν ἐσκέφθη ὅμως, φαίνεται, τὸ *Ζιζανάκι*, ὅτι ἂν ἔκλινε τὰ σχολεῖα, δὲν θὰ ἐξεδίδετο πλέον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, διότι τὰ ἑλληνόπουλα ἀφοῦ θὰ ἔμεναν ἀγράμματα δὲν θὰ εἴξευραν νὰ τὴν ἀναγινώσκουν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Ἀπριλίου.]

90. Λεξίγριφος.

Εἰς σοφὸς μὲ δίχως πόδι, κ' ἓν κλειδὶ ἂν ἑνωθῶσι,
Ἕνα ποιητὴν ἀρχαῖον παρευθὺς τὰ δυὸ γεννῶσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρυγόνος.

91. Λεξίγριφος.

Τρεῖς προθέσεις ἀπαιτῶ
Διὰ νὰ σχηματισθῶ.
Σχηματίζων δὲ ἐμὲ
Πρόσεξε μή με σαλπίσῃς
Καὶ τὴν ἀγορὰν λυπήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυσχοβόλου Ἔαρος.

92. Αἴνιγμα.

Θαρρεῖτε πῶς τὰ πράγματα ἀλλάξαν κ' οἱ καιροί,
Ὅταν μὲ ξεφυλλίζετε μεγάλοι καὶ μικροί.
Ὁ δοῦλος πρῶτος ἔρχεται ἀπὸ τὸν κύριόν του
Καὶ ὁ μικρὸς ὑπάλληλος πρῶτα ἀπ' τὸν ὑπουργόν του.
Καὶ τὸ λαγό, ποῦ ὡς ξεύρετε τὸν ἴσκιο του φοβᾶται,
Προτήτερα ἀπ' τὸν λέοντα κι' αὐτὸν τὸν συναντᾶτε.
Ἐν τούτοις διόλου δύσκολον δὲν εἶνε νὰ νοήσετε,
Πῶς ἔτσι μόνον εὔκολα θὰ βρῆτε ὅ τι ζητήσετε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

93. Αἴνιγμα.

Μιὰ πρόθεσι κ' ἕνα νησὶ σηκώνει τὸ κορμί μου.
Ἐτρόμαξαν ' ς τὸν πόλεμον οἱ Τοῦρκοι τὸ σπαθί μου.
Ἕνας στρατὸς ὁλόκληρος αἰχμάλωτο μὲ πάει
Κι' ἀνθίζουνε τριγύρω μου τὰ λουλουδα τοῦ Μάη.
Λοιπὸν δὲν μ' ηὗρες ; Ζήτει με εἰς τὸ Εἰκοσιένα
Καὶ θὰ ἰδῆς τὰ νειάτα μου ἂν 'πήγανε χαμένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειτχόβεν.

94. Αἴνιγμα

[Εἰς τὸν μικρότερον λάτην ΔΙΔΠΛΑΣΙΣ κρεσφόρε....χίλια δροσερὰ φιλιά.]

Εἶμαι κᾶτι
Ποῦ οἱ γάτοι
Μὲ φυλάγουν
Νὰ μὲ φάγουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριάδνης Βογιατζόγλου.

95—100. Ἀναγραμματισμοί.

Πόσας καὶ ποίας λέξεις δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν δι' ἀναγραμματισμοῦ ἑκάστης τῶν ἑξῆς λέξεων ;

α'.) Χαλινός.—β'.) Ὄχλος.—γ'.) Χορός.—δ'.) Τόμος.—ε'.) Μῦθος.—ς'.) Χήρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάκκινης Ἀνεμώνης.

101. Ἐρώτησις.

Πόσους δακτύλους ἔχουν ἡ μονόχειρ θεία τοῦ Κωστάκη, ἡ ἀνδραδέλφη τῆς μητρός του, ἡ μήτηρ τῆς ἐξαδέλφης του καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρός του ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης.

102. Κρικωτόν.

ζῶ

Μῆλος εἴρων

κοινὸν εἰκὼν

πήττα ἴον

μὴ

Ἀντὶ τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθῶσι λέξεις μονοσύλλαβοι ἢ πολλυσύλλαβοι τοιαῦται ὥστε συνδεόμεναι μετὰ τῆς προηγουμένης αὐτῶν λέξεως νὰ ἀποτελῶσι μίαν ἄλλην, ἑνούμεναι δὲ μετὰ τῆς ἑπομένης νὰ σχηματίζωσι νέαν λέξιν. Ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας δὲν εἶνε ἀπαραίτητος.

Ἐστάλη ὑπὸ Τσίγκ—Τσίγκ—Τσί.

103. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις εἶνε χρωματιστή :

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Μελίσσης.

104. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἑπομένας λέξεις διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἄλλας τόσας λέξεις ;

Πρωϊνὸς—ὑπὸ—καπνὸς—γαῦρος—ἄχρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἑλένης.

105. Φύρδην—μίγδην.

Πλᾶλα νέμ υδαλίο νἀρπωνώδ,
Λαλᾶ ἐδ θάσε εὐκεῖλε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρος.

106. Συλλαβικὸν κυβόλεξον.

1. Τεμάχιον μετάλλου χρησίμου εἰς τὰς συναλλαγάς.
2. Ἐπίθετον προσαρμοζόμενον καὶ εἰς τὴν ἀηδόνα.
3. Πολύτιμος λίθος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολυβένιου Στρατιώτου.

107. Πρόβλημα.

Εἰς σκύλος κυνηγᾷ ἕνα λαγὸν ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται 21 μέτρα ἔμπροσθεν ἀπὸ τὸν σκύλον. Εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ὁ μὲν σκύλος διανύει 4 μέτρα ἐνῷ ὁ λαγὸς διανύει μόνον 3· ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν 80 μέτρων ἀπὸ τοῦ σκύλου ὑπάρχουσι πυκνοὶ θάμνοι μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ὁ λαγὸς εἰμπορεῖ νὰ χωθῇ ἐνῷ ὁ σκύλος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Θὰ συλλάβῃ ὁ σκύλος τὸν λαγόν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωϊνῆς Δρόσου.

108. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2. Ἀρχαία πόλις τῆς Εὐβοίας. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Πόλις τῆς Εὐβοίας. 5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6. Θεμελιωτὴς τῆς Ῥώμης. 7. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταγματάρχου Λόφη.

109. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ὀ"ή—"αὶ—"ἐ"η—ἀ"ε"αἰ,—"α"ο"ἀ"—"ὲ"—ἔ"αυ".
Ἔ"ή"α"α—"αὶ—"ἰ"υ'οι—"α"ὁ'ι'—αὐ"ῶ"—"ἔ"ου".

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Π. Σπανοκούλου.

110. Φωνηεντόλιπον.

"—"γ'ν"'"—"μ"'"ζ"'—τ"—ρ"ν—"δ"ρ—"π"ρ—λ"'"'ν"'—κ"'—τ"'ς—τρ'χ'τ'τ"'ς—χ'λ'κ'ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γιλαστῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

47. Μελιγαλᾶ (μέλι, γάλα).— 48. Ἐπειδὴ (Ἐπεί, δή). — 49 Ἀγρίνιον, ἴον.— 50. Φασιανός, Ἀσιανός.— 51. Ἀλκυών, κύων.— 52. Μήκων, Κίμων.— 53. Ὄφις.— 54. Τὸ καρποῦζι.—

55. Τὸν φρόνιμον οἱ φρόνιμοι πάντοτε ἀγαπῶσι
Καὶ πάντοτε οἱ τίμιοι τὸν τίμιον τιμῶσι.

56. Εὖα. — 57 - 58. α'.) Οὔτε τὸν ἄρρωστον ὠφελεῖ ἡ χρυσῆ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἡ ἐπίσημος εὐτυχία· β'.) Ἡ ὄρνιθα σκαλίζοντας βγάζει τὰ μάτια της.— 59 - 61. α'.) Ῥόδον·— β'.) Ἴον·— γ'.) Κρίνος.—

62.

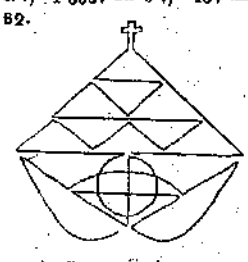

63. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ (1. Ἀλπεις. 2. Ναύπλιον. 3. Δῆλος. 4. Ῥοδανός. 5. Ὀλλανδία. 6. Ὑαινα. 7. Ταΰγετος. 8. Σμύρνη. 9. Ὄρθρος. 10. Στρυμών.) —64. ΕΑΡ, ΣΥΣ (1. ἙρμῆΣ. 2. ἈνήΡ. 3. ῬόδαΣ).— 65. ΑΧΕΡΩΝ (1. κάλΑμος. 2. λόΧος. 3. ἈγαμΕμνων. 4. ΠάΡος. 5. πρΩρα. 6. ΔαΝία). —66. Ζήτει τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ἔρχεται μόνον του.— 67. Προτιμῶ τὴν ΔΙΔΠΛΑΣΙΝ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία μου διότι εἶνε τόσον διασκεδαστική.